

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/91/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6815202038
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 08. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ferdinand Zimmermann
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6815202038.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ferdinanda Zimmermanna a sudcov JUDr. Danice Kočíčkovej a JUDr. Amy Odalošovej v právnej veci žalobcu: Nemocnica s poliklinikou, n. o. Revúca, so sídlom Litovelská 25, 050 01 Revúca, IČO: 45 736 324, proti žalovanému: F. S. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom S. XXXX/XX, XXX XX V., právne zast. JUDr. Martinom Dianiškom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Slnecná 42, 974 04 Banská Bystrica, o zaplatenie 179 656,01 €, na odvolanie odporcu zo dňa 04. 01. 2016 proti rozsudku Okresného súdu Revúca č. k. 7C/139/2015-164 zo dňa 22. 09. 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1.

Procesný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 80 074,25 € do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej časti bola žaloba zamietnutá.

Žalobcovi bola uložená povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v sume 499,71 €, pozostávajúce z trov právneho zastúpenia, k rukám právneho zástupcu žalovaného JUDr. Martina Dianišku, advokáta, AK so sídlom Slnecná 42, 974 04 Banská Bystrica, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2.

Procesný súd konal o podanom návrhu navrhovateľa, ktorý sa voči odporcovi domáhal celkove zaplatenia sumy 179 656,01 €. Žaloba bola odôvodnená tým, že ide o nárok na náhradu škody, ktorá bola žalobcovi spôsobená trestným činom žalovaného ako štatutárneho orgánu spoločnosti Revúcka rozvojová, a. s., IČO: 36 622 699. Žalobca poukazoval na rozsudok Okresného súdu Revúca sp. zn. 7T/59/2012 zo dňa 22. 10. 2014, ktorým bol žalovaný uznaný vinným z trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona. Žalobca ako osoba, ktorej bola trestným činom žalovaného spôsobená škoda, si v trestnom konaní uplatnil nárok na náhradu škody, ale bol odkázaný na konanie vo veciach občianskoprávných. Odvolanie žalovaného proti trestnému rozsudku bolo uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To/4/2015 zo dňa 25. 02. 2015 zamietnuté ako nedôvodné a trestný rozsudok sa stal právoplatný. F. O. K. ako riaditeľka žalobcu pri predĺžovaní nájomnej zmluvy na nebytové priestory so spoločnosťou REVOMED, s.r.o., Mnešická 11, 915 01 Nové Mesto nad Váhom, IČO: 36 017 736, ktoré nebytové priestory spoločnosť REVOMED, s.r.o. používala na prevádzku lekárne, zistila dňa 19.05.2010 od obchodného zástupcu spoločnosti REVOMED, s.r.o. pána I. P., že v roku 2005 mal byť nemocnici spoločnosťou REVOMED, s.r.o. poskytnutý finančný dar vo výške 99.581,76 Eur (3.000.000,- Sk) na základe zmluvy o poskytnutí finančného daru zo dňa 25.05.2005. Tento dar bol poskytnutý Revúckej rozvojovej, a.s. v hotovosti vo výške 1.000.000,- Sk dňa 25.05.2005, v hotovosti vo výške 1.000.000,- Sk dňa 28.06.2005 a prevodom na účet Revúckej rozvojovej, a.s. vo výške 1.000.000,-

Sk dňa 22.07.2005. Táto zmluva v zmysle jej článku VI ods. 3 nemá právnu účinnosť bez nájomnej zmluvy č. NZ 01-05-2005 Revomed zo dňa 25.05.2005, dar v preambule sa viaže k tejto nájomnej zmluve, rovnako konateľ spoločnosti REVOMED, s.r.o. D. H. potvrdil vo svojej výpovedi v trestnom konaní, že poskytnutie nebytových priestorov v nemocnici jeho spoločnosti žalovaný ako bývalý riaditeľ žalobcu striktno podriadil poskytnutiu finančného daru pre Revúcku rozvojovú, a.s., ktorá bola povinná v zmysle článku II bod 1 zmluvy o poskytnutí finančného daru použiť sponzorský dar vo výške 99.581,76 Eur (3.000.000,- Sk) na obstaranie diagnostických prístrojov pre Revúcku medicínsko - humanitnú, n.o. Revúca (právneho predchodcu žalobcu) a ak by finančný dar nebol poskytnutý, zanikla by aj nájomná zmluva na priestor lekárne. Súčasná riaditeľka žalobcu F. O. K. v čase uzavretia týchto zmlúv o nich nevedela (neboli založené v registri zmlúv), rovnako o tom nevedeli ani účtovníčky, ktoré spoločnosti REVOMED, s.r.o. pravidelne faktúrovali sumy za nájomné na príkaz bývalého riaditeľa žalobcu, t.j. žalovaného. V rámci rokovaní o predĺžení nájomnej zmluvy pán Fuchs oboznámil riaditeľku s obsahom týchto dvoch zmlúv.

Ďalej žalobca uviedol, že na základe vyššie uvedených dvoch zmlúv žalovaný ako štatutárny orgán spoločnosti Revúcka rozvojová, a.s. v období od 25.05.2005 do 31.12.2005 zakúpil tri diagnostické prístroje, a to:

- ergometrický komplet s príslušenstvom od spoločnosti Ekona s.r.o. Žilina v hodnote 16.172,94 Eur (487.226,- Sk), pričom dňa 02.08.2005 Revúcka rozvojová, a.s. tento prístroj prenajala Revúckej medicínsko-humanitnej n.o. Revúca (právneho predchodcovi žalobcu) na základe nájomnej zmluvy č. 1/2005 za mesačné nájomné vo výške 253,03 Eur (7.623,- Sk), pričom Revúcka medicínsko-humanitná n.o. Revúca za obdobie prenájmu od augusta 2005 do decembra 2009 uhradila Revúckej rozvojovej, a.s. sumu v celkovej výške 11.639,75 Eur;

- biochemický analyzátor Cobas Integra 400 Plus, výrobné číslo 396929 s príslušenstvom od spoločnosti Intes Poprad s.r.o. v hodnote 81.418,98 Eur (2.452.828,30 Sk), pričom dňa 02.08.2005 Revúcka rozvojová, a.s. tento prístroj prenajala Revúckej medicínsko-humanitnej n.o. Revúca (právneho predchodcovi žalobcu) na základe nájomnej zmluvy č. 3/2005 za mesačné nájomné vo výške 1.273,38 Eur (38.362,- Sk), pričom Revúcka medicínsko-humanitná n.o. Revúca za obdobie prenájmu od augusta 2005 do novembra 2010 uhradila Revúckej rozvojovej, a.s. sumu v celkovej výške 58.575,84 Eur;

- prístroj Glucose Analyzer Super GL, výrobné číslo 423 s príslušenstvom od spoločnosti Eurolab Lambda a.s. Bratislava v hodnote 8.733,62 Eur (263.109,- Sk), pričom dňa 02.01.2006 Revúcka rozvojová, a.s. tento prístroj prenajala Revúckej medicínsko-humanitnej n.o. Revúca (právneho predchodcovi žalobcu) na základe nájomnej zmluvy č. 5/2006 za mesačné nájomné vo výške 240,45 Eur (7.244,- Sk), pričom Revúcka medicínsko-humanitná n.o. Revúca za obdobie prenájmu od januára 2006 do decembra 2009 uhradila Revúckej rozvojovej, a.s. sumu v celkovej výške 9.858,66 Eur;

čím neposkytnutím sponzorského daru - diagnostických prístrojov, ktoré boli určené Revúckej medicínsko-humanitnej, n.o. Revúca (právneho predchodcovi žalobcu) uviedol žalovaný túto spoločnosť do omylu a spôsobil jej tým priamu majetkovú škodu vo výške 80.074,25 Eur.

Žalobca zhrnul, že žalovaný finančné prostriedky získané ako finančný dar a vyplatené Revúckej rozvojovej, a.s. využil na zakúpenie prístrojov pre prevádzku Revúckej medicínsko-humanitnej, n.o. Revúca, tieto jej však neposkytol na užívanie a rozvoj lekárenstva, ako to bolo určené darcom, ale ich prenajal za zmluvne dohodnuté nájomné (kde za obe strany vystupoval ako štatutárny orgán) a tým spôsobil na majetku Revúckej medicínsko-humanitnej, n.o. Revúca značnú škodu vo výške vyplateného nájomného v sume 80.074,25 Eur, zároveň však žalovaný spôsobil žalobcovi škodu aj tým, že nenakúpil/ nezaobstaral diagnostické prístroje pre Revúcku medicínsko-humanitnú, n.o. Revúca v sume finančného daru 99.581,76 Eur (3.000.000,- Sk), čím nedošlo k zhodnoteniu majetku žalobcu v tejto sume tak, ako bolo zamýšľané zmluvou o poskytnutí finančného daru. Škoda na majetku žalobcu tak spolu činí 179.656,01 Eur. F. O. K. ako štatutárny orgán žalobcu, ako sa dozvedela o vyššie uvedených skutočnostiach, podala trestné oznámenie, v prípravnom konaní si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody spôsobenej trestným činom, pričom trestné stíhanie skončilo odsúdením žalovaného rozsudkom Okresného súdu Revúca sp. zn. 7T/59/2012 zo dňa 22.10.2014, ktorým bol žalovaný uznaný vinným z trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona a žalobca s uplatneným nárokom na náhradu škody odkázaný na občianskoprávne konanie. Žalobca vyzval žalovaného na náhradu škody vo výške 179.656,01 Eur dňa 09.03.2015 listom č. 404/2015, 0060-P-P-15. List sa žalobcovi vrátil dňa 18.3.2015 s poznámkou „zásielka neprevzatá v odbernej lehote". Žalovaný so žalobcom mimo súdnych konaní vedených s ním nekomunikuje

3.

Žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu (ďalej len „žalovaný“, okrem častí odôvodnenia rozsudku, kde súd uvádza, prečo osobne nepredvolával priamo žalovaného na pojednávania a nevyhovel návrhu jeho právneho zástupcu na jeho osobný výsluch) v písomnom vyjadrení k žalobe uviedol, že žalobca nepriložil k žalobe dva predchádzajúce rozsudky Okresného súdu Revúca, ktorými bol žalovaný spod obžaloby v trestnej veci vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 7T/59/2012 oslobodený, a to rozsudky Okresného súdu Revúca č. k. 7T/59/2012-546 zo dňa 24.07.2013 a č. k. 7T/59/2012-587 zo dňa 06.11.2013. Relevantnosť predchádzajúcich dvoch oslobodzujúcich rozsudkov videl žalovaný v tej súvislosti, že žalobca apeluje na viazanosť civilného súdu k žalobe ním priloženými trestnými rozhodnutiami. Keďže posledné odsudzujúce rozhodnutie Okresného súdu Revúca (rozsudok Okresného súdu Revúca sp. zn. 7T/59/2012 zo dňa 22.10.2014) a rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici (uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To/4/2015 zo dňa 25.02.2015) považuje žalovaný za arbitrárne a nedostatočne odôvodnené vo vzťahu k argumentácii obhajoby, podal žalovaný dňa 05.08.2015 v danej trestnej veci dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To/4/2015 zo dňa 25.02.2015 a Najvyššiemu súdu SR ako súdu dovolaciemu navrhol, aby vyslovil porušenie zákona v neprospech (ob)žalovaného a súčasne zrušil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To/4/2015 zo dňa 25.02.2015, ako aj rozsudok Okresného súdu Revúca sp. zn. 7T/59/2012 zo dňa 22.10.2014. Žalovaný uviedol, že z dôvodu potreby vyriešenia predbežnej otázky zhodnej s predmetom vyššie uvedeného trestného konania by v tomto civilnom konaní dochádzalo k skúmaniu rovnakých okolností, ktoré sú predmetom vyššie uvedeného adhézneho konania, a teda podľa názoru žalovaného je v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov v súlade so zásadou hospodárnosti prerušenie tohto civilného konania, nakoľko v dovolacom konaní sa rieši otázka, ktorá môže mať zásadný význam pre rozhodnutie súdu v tomto civilnom konaní. Z uvedeného dôvodu navrhol súd prerušenie tohto civilného konania do rozhodnutia Najvyššieho súdu SR o podanom dovolaní v trestnej veci. Súd uznesením č. k. 7C/139/2015 - 100 zo dňa 07.08.2015 návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol z dôvodov v ňom uvedených.

Na pojednávaní dňa 14.09.2015 žalobca trval na podanej žalobe v celom rozsahu z dôvodov v nej uvedených.

Žalovaný na pojednávaní dňa 14.09.2015 samu doplnil svoje vyjadrenie k žalobe pokiaľ ide o vec. Uviedol, že súd je v zmysle ust. § 135 OSP viazaný rozhodnutím o tom:

- a) že bol spáchaný trestný čin a
- b) kto ho spáchal.

Vyslovil názor, že súd teda nie je viazaný posúdením veci trestným rozhodnutím vo vzťahu k tomu, kto je poškodeným subjektom a namietal aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu z dôvodu, že podľa neho žalobca nie je ani priamo poškodeným subjektom ani právnym nástupcom poškodeného subjektu, nakoľko v čase, kedy mala škoda vzniknúť, ešte neexistoval a zmluva o zlúčení žalobcu a Revúckej medicínsko-humanitnej, n.o. (ďalej aj ako „RM-H“) zo dňa 30.08.2011 je neplatná. Následne na pojednávaní podrobne opísal dôvody, ktoré ho viedli k tomuto názoru spočívajúce v podstate v nesprávnej aplikácii ust. § 100b ods. 4 a § 100c ods. 1 zákona č. 578/2004 Z.z. Ministerstvom zdravotníctva SR, v dôsledku toho v nesprávnom postupe pri kreovaní správnej rady spoločnosti RM-H, čo vyústilo k tomu, že Ing. Daniela Pršebicová podľa názoru žalovaného nemala oprávnenie podpísať za právneho predchodcu žalobcu, t.j. RM-H zmluvu o zlúčení zo dňa 30.08.2011 a navrhol ohľadne toho vykonať dôkazy. Súd v rozsudku bližšie tieto dôvody neuvádza a návrhy žalovaného na vykonanie dôkazov ohľadne týchto dôvodov a tvrdení žalovaného zamietol z dôvodov, ktoré sú uvedené nižšie v právnom posúdení veci.

V prípade, že by sa súd nestotožnil s argumentáciou žalovaného ohľadne nedostatku aktívnej vecnej legitimitácie žalobcu, žalovaný na pojednávaní uviedol, že pokiaľ ide o výšku žalobcom uplatnenej náhrady škody, súd v zmysle ust. § 135 ods. 1 OSP nie je viazaný výškou škody a výšku škody spočívajúcej v zaplatenom nájomnom žalobca nijako nepreukázal. Navyše škodu vo výške 179.656,01 Eur žalobca ako „poškodený“ v trestnom konaní vôbec neuplatnil, preto žalovaný namietal premlčanie tohto nároku. Ďalej žalovaný namietal, že nebol splnený predpoklad vzniku nároku na náhradu škody tvrdený žalobcom - porušenie právnej povinnosti žalovaným, ktorá mu vyplývala z článku II zmluvy o poskytnutí finančného daru zo dňa 25.05.2005 a to: obdarovaný je povinný použiť poskytnutý sponzorský dar uvedený v čl. I bod 1 (3 mil. Sk) tejto zmluvy na obstaranie diagnostických prístrojov pre Revúcku medicínsko-humanitnú, n.o. Revúca, a článku VI bod 2 Nájomnej zmluvy č. NZ 01-05-2005 zo dňa 25.05.2005 a to: nájomca sa zaväzuje prostredníctvom zakladateľa, a to Revúcka

rozvojová, a.s., Muránska č. 2, 050 01 Revúca, IČO: 36 622 699 nemocnici poskytnúť sponzorský dar vo výške 3.000.000,- Sk /slovom tri milióny slovenských korún/ na základe zmluvy uzavretej a účinnej v deň podpisu tejto zmluvy." Podľa žalovaného takéto porušenie právnej povinnosti, ktoré by zakladalo zodpovednosť žalovaného za škodu, nenastalo, nie sú preto splnené základné predpoklady zodpovednosti za škodu. Navyše, takto tvrdenú škodu žalobca ako „poškodený“ v trestnom konaní uplatnil po uplynutí premlčacej lehoty, preto žalovaný namietal premlčanie tohto nároku. Žalovaný uviedol, že všeobecne, pokiaľ by bol obsah nájomnej zmluvy (článok VI bod 2) a darovacej zmluvy (článok II) formulačne a obsahovo nejednoznačný (čo do vymedzenia predmetu daru a čo do určenia formy poskytnutia daru poškodenému - odplatne / bezodplatne) bolo by potrebné skúmať vôľu toho, kto právny úkon urobil, t.j. vzhľadom k tomu, že zmluvnými stranami boli právnické osoby, bolo potrebné skúmať vôľu ich štatutárnych zástupcov, pričom ohľadne výkladu právnych úkonov poukázal na znenie ust. § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na výpoveď svedka K.. D. H. z trestného konania, pričom je potrebné vziať do úvahy všetko, čo svedok na svojom poslednom výsluchu vypovedal a čo z jeho výsluchu vyplýva. Následne žalovaný citoval pasáže zo zápisnice o poslednom výsluchu svedka, z ktorého podľa žalovaného vyplýva, že zdôvodnenie žalobcovho nároku na náhradu škody v sume 99.581,76 Eur (3.000.000,- Sk) je nelogické, pričom táto výpoveď vyvracia tvrdenie žalobcu o tom, že Zmluvou o poskytnutí finančného daru bolo zamýšľané, aby došlo k zhodnoteniu majetku žalobcu v tejto sume. Na preukázanie toho, ako aj skutočného obsahu záväzkov zmluvných strán, ktorých porušením mal žalovaný spôsobiť žalobcovi škodu navrhoval žalovaný vykonať dôkaz - prečítaním výpovede svedka PharmDr. D. H. z trestného konania vedeného na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 7T/59/2012 a osobným výsluchom žalovaného. Žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu na pojednávaní tvrdil, že všetky zmluvné strany zmluvy o poskytnutí finančného daru ako aj nájomnej zmluvy svoje záväzky v súlade s ich zmluvným dojednaním splnili. V súlade s účelom, ktorý darca vymedzil a spôsobom, ktorý nebol v rozpore s dohodou zmluvných strán si spoločnosť Revúcka rozvojová, a.s. splnila svoje zmluvné povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o poskytnutí finančného daru spôsobom, ktorý je zrejmý z dôkazov obsiahnutých v súdnom spise Okresného súdu Revúca sp. zn. 7T/59/2012 a diagnostické prístroje pre RM-H obstarala; RM-H tieto prístroje užívala a účel rozvoja lekárstva sledovaný spoločnosťou REVOMED s.r.o. dosiahnutý preukázateľne bol. Podľa žalovaného v tejto súvislosti žalobcovi žiadny právny nárok na dar od spoločnosti REVOMED, s.r.o. nevznikol. Z uvedeného dôvodu preto nemôže byť žalovaný zodpovedný za škodu majúcu základ v neexistujúcom nároku.

Napriek uvedenému žalovaný ďalej poukázal na rozvázovaciu podmienku v čl. VI. ods. 3 nájomnej zmluvy, podľa ktorej „vzhľadom na povahu a zmluvným stranám známy účel pri uzavretí tejto zmluvy a zmluvy podľa čl. VI, bod 2 tejto zmluvy vyplýva, že tieto zmluvy sú na sebe vzájomne závislé, vznik každej z týchto zmlúv je podmienkou vzniku ostatných zmlúv. Zánik jednej z týchto zmlúv iným spôsobom než splnením alebo spôsobom nahrádzajúcim splnenie spôsobuje zánik ostatných závislých zmlúv, a to s obdobnými právnymi účinkami". Z uvedenej rozvázovacej podmienky podľa žalovaného vyplýva, že pokiaľ by subjektom obdarovaným mala podľa vôle darcu byť RM-H a žalovaný uzavrel darovaciu zmluvu nie za obdarovaného RM-H, ale za obdarovaného Revúcka rozvojová, a.s., t.j. v rozpore s obsahom nájomnej zmluvy, potom by v zmysle vyššie uvedenej rozvázovacej podmienky nastal zánik oboch týchto zmlúv. Zanikol by teda z nájomnej zmluvy záväzok darcu darovať čokoľvek na rozvoj lekárstva v Revúcej a zaniklo by teda aj tomu korelujúce právo poškodeného očakávať od darcu nejaký dar; druhou alternatívou je, že darovacia zmluva bola uzavretá správne, v zmysle nájomnej zmluvy, s obdarovaným Revúcka rozvojová, a.s., podľa čoho sa zmluvné strany následne aj správali - tento právny záver potom vylučuje existenciu právneho nároku poškodeného na bezodplatné poskytnutie či už diagnostických prístrojov alebo peňažnej hotovosti.

Na záver právnej argumentácie prednesenej na pojednávaní dňa 14.09.2015 žalovaný poukázal na to, že z predmetných zmlúv ani nevyplýva, že by mala Revúcka rozvojová, a.s. alebo žalovaný na splnenie prípadnej povinnosti vydať predmet daru poškodenému (pokiaľ by súd dospel k záveru, že dar patril RM-H) nejakú lehotu, ktorá by už uplynula, pretože v nájomnej zmluve ani v darovacej zmluve nie je dojednaný žiadny termín povinnosti vydať predmet daru poškodenému a žiadny termín nevyplýval ani z výpovedí svedkov v trestnom konaní. V zmysle ust. § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Vzhľadom k tomu, že žalobca (ani RM-H) nikdy o

splnenie takéhoto dlhu nežiadali, pokiaľ by im tento nárok patril, vzniesol žalovaný námietku premlčania aj vo vzťahu k tomuto nároku - majetkovému právu.

K argumentácii žalovaného na pojednávaní dňa 14.09.2015 žalobca uviedol, že pokiaľ ide o námietku žalovaného, že nárok na náhradu škody nebol uplatnený včas, z trestného spisu vyplýva, že len čo sa žalobca dozvedel o skutočnostiach vyplývajúcych zo zmluvy o poskytnutí finančného daru a nájomnej zmluvy zo dňa 25.05.2005, podal trestné oznámenie dňa 02.06.2010. Zo zápisnice o výsluchu poškodeného, t. j. v tomto konaní žalobcu zo dňa 19.04.2012 vyplýva, že žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody včas v adhéznom konaní, túto výšku škody aj konkretizoval a to sumou 3.000 000 Sk, t. j. 99.581,75 Eur plus úroky, ako aj sumou 80.074,25 Eur titulom zaplateného nájomného, preto nárok na náhradu škody nepovažoval žalobca za premlčaný. O škode, ako aj o tom, kto za škodu zodpovedá, sa dozvedel z uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 19.04.2012 a následne si túto škodu aj uplatnil pri spomínanom výsluchu zo dňa 19.04.2012, kedy mu bolo predmetné uznesenie oznámené. Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že v zmluve o poskytnutí finančného daru, ako ani v nájomnej zmluve zo dňa 25.05.2005 nie je uvedená lehota na splnenie povinnosti obstarat' prístroje pre žalobcu, ako aj použiť poskytnutý sponzorský dar vo výške 3.000 000 Sk na obstaranie uvedených diagnostických prístrojov, žalobca za výzvu na plnenie považuje uplatnenie nároku na náhradu škody v trestnom konaní, s ktorou sa žalovaný mal možnosť oboznámiť.

K tomu žalovaný uviedol, že uplatnenie nároku na náhradu škody v trestnom konaní podľa jeho názoru za takúto výzvu považovať nemožno.

Na pojednávaní dňa 22.09.2015 žalovaný uviedol, že to, že nárok na náhradu škody je premlčaný vyplýva zo zápisnice o výsluchu svedka Márie Horváthovej v trestnom konaní na hlavnom pojednávaní dňa 04.03.2013, kde konkrétne zo strany 16 zápisnice vyplýva, že nájomná zmluva z roku 2005 bola zapísaná do registra na sekretariáte žalobcu. Zmluva o sponzorskom dare síce nie, avšak z obsahu nájomnej zmluvy vyplýva, že je viazaná na zmluvu o sponzorskom dare. Faktúry boli vystavované na základe nájomnej zmluvy z roku 2005 a podkladom na fakturáciu bola práve táto nájomná zmluva, ktorá bola v registri na sekretariáte. Na strane 17 zápisnice svedkyňa uvádza, že tieto faktúry vystavovala na základe pokynu jej nadriadenej F.. J. Nájomná zmluva z roku 2005 bola uzatváraná medzi právnym predchodcom žalobcu Revúckou medicínsko-humanitnou n. o. Revúca a spoločnosťou REVOMED, s.r.o. na nájom priestorov tam uvedených, za čo sa platilo nájomné a jednak sa nájomca zaviazal prostredníctvom zakladateľa Revúckej rozvojovej, a.s. poskytnúť nemocnici sponzorský dar vo výške 3.000.000,- Sk na základe zmluvy uzavretej a účinnej v deň podpisu tejto nájomnej zmluvy. Zmluva bola zaregistrovaná na sekretariáte žalobcu v deň jej uzavretia, t. j. 25.05.2005. Pokiaľ sa vedomosť žalobcu o tom, kedy vznikla škoda a kto za ňu zodpovedá, viaže na vedomosť riaditeľky Ing. K., k tomu žalovaný uviedol, že nájomná zmluva bola registrovaná u žalobcu od roku 2005 a žalobca prostredníctvom svojho štatutára mal možnosť sa s ňou oboznámiť a ak sa neoboznámil v dôsledku zanedbania povinnosti F.. K., nemôže to byť pričítané na ťarchu žalovaného. Žalovaný doplnil, že pani F.. K. sa stala, resp. vzhľadom na jeho predchádzajúce vyjadrenia mala stať štatutárnym orgánom žalobcu 14.04.2010, nakoľko 13.04.2010 bol odvolaný z tejto funkcie F.. S. P. ako žalovaný. F.. K. však v nemocnici pôsobila aj pred tým, bola ekonomická námestníčka žalobcu, t. j. o tejto zmluve a o jej registrácii vedela, preto či už sa má vedomosť o tejto zmluve viazať na vedomosť bývalého štatutára alebo terajšieho štatutára, žalovaný mal za to, že F.. K. o týchto zmluvách vedela už od roku 2005. Tým žalovaný uzavrel, že žalobca mal vedomosť o tom, že mu má byť poskytnutý sponzorský dar už od roku 2005 a preto žalovaný nárok na náhradu škody považuje za premlčaný.

Okrem uvedeného žalovaný poukázal na pojednávaní dňa 22.09.2015 na to, že ani Krajský súd v Banskej Bystrici ako odvolací trestný súd nevzhladol škodu, ktorá by mala spočívať vo výške cca 99.000 Eur z titulu toho, že mu nebol poskytnutý dar, ktorý mu poskytnutý mal byť. Z uvedeného dôvodu mal žalovaný za to, že argumentácia o tom, že obdarovaným nemal byť žalobca, ale mala byť spoločnosť Revúcka rozvojová, a.s., ktorá ním aj skutočne bola, je daná a je v zmysle uzavretej zmluvy so spoločnosťou REVOMED zo dňa 25. 05. 2005.

4.

Žalobca k tomu uviedol, že nájomná zmluva nebola riadne zaregistrovaná v registri žalobcu, t.j. možno bola zapísaná do registra, ale nenachádzala sa v nemocnici fyzicky, disponoval ňou len žalovaný (vtedajší štatutárny orgán F.. S. P.), ani vtedajšia námestníčka F.. K. ju teda nečítala. Žalobca sa

dozvedel o nej, ako aj o zmluve o poskytnutí finančného daru až v roku 2010, keď pán P. za spoločnosť REVOMED, s.r.o. mu túto skutočnosť oznámil. Pán Fuchs sa za účelom predĺženia nájomnej zmluvy dostavil do nemocnice dňa 19.05.2010, preto má žalobca za to, že nárok na náhradu škody bol uplatnený v trestnom konaní včas a to dňa 19.04.2012, kedy sa žalobca dozvedel o tom, že mu škoda vznikla a kto za ňu zodpovedá na základe uznesenia o vznesení obvinenia proti žalovanému. Dovtedy o tom nemal vedomosť. Všetko nájomné sa platilo len na základe ústneho príkazu vtedajšieho štatutára F. P., t. j. žalovaného. Pokiaľ svedkyňa S. E. vypovedala v trestnom konaní na hlavnom pojednávaní, že podkladom na fakturáciu bola nájomná zmluva, ktorá bola v registri na sekretariáte, táto bola v registri na sekretariáte až neskôr, keď už F. P. nebol štatutárom. Sama svedkyňa uvádza, že celé zmluvy im nevystavovali, tak ju nečítala. Videla ju až vtedy, keď ju riaditeľka ukázala, vtedy si ju prečítala. Svedkyňa S. E. teda nájomnú zmluvu nikdy predtým nevidela, nájomné platila na základe príkazu vtedajšieho štatutára žalobcu, t. j. na príkaz žalovaného. Tým, že F. S. P. nájomnou zmluvou disponoval a nenachádzala sa v nemocnici, týmto podporným konaním vlastne znemožnil uplatnenie nároku na náhradu škody.

5.

Procesný súd zistil skutkový stav a konštatoval, že dňa 25.05.2005 uzavreli na jednej strane prenajímateľ Revúcka medicínsko-humanitná, nezisková organizácia, Revúca, IČO: 37 954 032 (ďalej len „RM-H“), v mene ktorej v tom čase konal žalovaný a na druhej strane nájomca REVOMED, s.r.o., IČO: 36 017 736, v mene ktorej v tom čase konal konateľ K. D. H. nájomnú zmluvu č. NZ 01-05-2005 Revomed (ďalej len zmluva č. 1“), v zmysle článku I a II ktorej prenajímateľ prenechal nájomcovi do nájmu nebytové priestory o výmere 120 m² bližšie opísané v zmluve a vymedzené na prevádzku lekárne na účel prevádzkovania neštátneho zdravotníckeho zariadenia v odbore lekárenstvo - lekárne a nájomca sa zaviazal platiť dohodnutú cenu nájmu a úhrad za služby spojené s nájmom (užívaním nebytových priestorov) v pravidelných dohodnutých mesačných splátkach. V zmysle článku VI bodu 2 zmluvy č. 1 sa nájomca zaviazal prostredníctvom zakladateľa, a to Revúckej rozvojovej, a.s. IČO: 36 622 699 nemocnici poskytnúť sponzorský dar vo výške 3.000.000,- Sk na základe zmluvy uzavretej a účinnej v deň podpisu tejto zmluvy bez určenia lehoty, dokedy tak má urobiť. Zmluva č. 1 bola dojednaná na dobu určitú s možnosťou predĺženia jej platnosti doby nájmu podľa pravidiel uvedených v článku III.

Toho istého dňa (25.05.2005) uzavreli na jednej strane darca - spoločnosť REVOMED, s.r.o., IČO: 36 017 736, v mene ktorej v tom čase konal konateľ K. V. H. a na druhej strane obdarovaný - spoločnosť Revúcka rozvojová, a.s., IČO: 36 622 699, v mene ktorej v tom čase konali predseda predstavenstva F. P. H. a podpredseda predstavenstva - žalovaný zmluvu o poskytnutí finančného daru (ďalej len „zmluva č. 2“), v zmysle článku I ktorej sa darca zaviazal darovať obdarovanému finančný dar v hodnote 3.000.000,- Sk v troch splátkach po 1.000.000,- Sk v lehotách tam uvedených. Tento finančný dar darca skutočne poukázal obdarovanému dňa 25.05.2005, dňa 28.06.2005 a dňa 22.07.2005. Uvedené skutočnosti o výške, splátkach a termínoch poskytnutia finančného daru žiaden z účastníkov v priebehu konania nerozporoval, preto si ich súd osvojil v zmysle § 120 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku v platnom znení (ďalej len „OSP“) a jednak vyplývajú zo znaleckého posudku č. 11/2011 zo dňa 08.11.2011 (strana 7 a 8). V zmysle článku II zmluvy č. 2 sa obdarovaný, t. j. spoločnosť Revúcka rozvojová, a.s. zaviazal použiť poskytnutý sponzorský dar uvedený v článku I na obstaranie diagnostických prístrojov pre RM-H. Motivácia uzatvoriť zmluvu č. 2 vyplýva z jej preambuly, nakoľko obdarovaný bol zakladateľom RM-H, v priestoroch ktorej darca poskytoval lekárenskú starostlivosť a darca sa chcel preto podieľať na podpore aktivít RM-H.

Zároveň sa zmluvné strany oboch zmlúv (zmluvy č. 1 a 2) v zmysle článku VI bodu 3 zmluvy č. 1 a článku III bodu 4 zmluvy č. 2 dohodli, že vzhľadom na povahu a zmluvným stranám známy účel pri uzavretí týchto zmlúv vyplýva, že tieto zmluvy sú na sebe vzájomne závislé, vznik každej z týchto zmlúv je podmienkou vzniku ostatných zmlúv a zánik jednej z týchto zmlúv iným spôsobom než splnením alebo spôsobom nahrádzajúcim splnenie spôsobuje zánik ostatných závislých zmlúv a to s obdobnými právnymi účinkami a zároveň si dohodli podpornú aplikáciu Občianskeho zákonníka na právne vzťahy vzniknuté z týchto zmlúv.

Z rozhodnutia Obvodného úradu Banská Bystrica č. OBU-BB-VS2-2011/06882-00002 zo dňa 29.07.2011 vyplýva, že dňom nadobudnutia jeho právoplatnosti (29.07.2011) vznikol žalobca jeho registráciou v príslušnom registri. Z rozhodnutia Obvodného úradu Banská Bystrica č. OBU-BB-VS2-2011/07275-2 zo dňa 13.09.2011 vyplýva, na základe zmluvy o zlúčení zo dňa 30.08.2011 došlo k

zrušení spoločnosti Revúcka medicínsko - humanitná n.o., IČO: 37 954 032 v dôsledku jej zlúčenia so žalobcom a nadobudnutím právoplatnosti uvedeného rozhodnutia (14.09.2011) došlo k zániku uvedenej spoločnosti jej výmazom z príslušného registra.

Dňa 19.05.2010 obchodný zástupca spoločnosti REVOMED, s.r.o. pán I. P. prišiel za súčasným štatutárny orgánom žalobcu - riaditeľkou F. O. K. do priestorov nemocnice za účelom predĺženia platnosti zmluvy č. 1, kedy sa žalobca cestou jeho riaditeľky dozvedel o zmluvách č. 1 a 2, a z ich obsahu o tom, že mu vznikla škoda.

Dňa 02.06.2010 podala F. O. K. ako riaditeľka RM-H (právneho predchodcu žalobcu) trestné oznámenie na Okresnej prokuratúre Revúca, ktoré viedlo k začatiu trestného stíhania a vzneseniu obvinenia voči žalovanému. Dňa 13.09.2010 bola ako štatutár RM-H v pozícii svedka - poškodeného vypočutá F. O. K., ktorá pri svojom výsluchu po zákonom poučení žiadala náhradu škody vo výške 99.581,75 Eur (3.000.000,- Sk). Dňa 24.06.2011 bola opätovne vypočutá, pričom rozšírila uplatnený nárok na náhradu škody o úroky z tejto sumy, ktoré bližšie nešpecifikovala. Napokon dňa 19.04.2012 pri výsluchu F. O. K. ako štatutára nástupníckej spoločnosti RM-H, t.j. žalobcu ako poškodeného táto v mene žalobcu rozšírila dovtedy uplatnený nárok na náhradu o sumu 80.074,25 Eur, ktorú zaplatila spoločnosť RM-H Revúckej rozvojovej, a.s. na základe nájomných zmlúv č. 1/2005, 3/2005 a 5/2006 postupne uzavretých medzi na jednej strane prenajímateľom Revúckou rozvojovou, a.s., v mene ktorej pri podpise zmlúv konal F. P. H. ako člen štatutárneho orgánu (predseda predstavenstva) a nájomcom - spoločnosťou RM-H, v mene ktorej konal žalovaný ako štatutárny orgán. Následne bola v trestnej veci podaná obžaloba na žalovaného pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona.

Dňa 19.04.2012 sa žalobca dozvedel o tom, kto za škodu zodpovedá z uznesenia o vznesení obvinenia proti žalovanému.

Rozsudkom Okresného súdu Revúca č. k. 7T/59/2012-546 zo dňa 24.07.2013 bol žalovaný spod obžaloby oslobodený podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku, pretože skutok nie je trestným činom a žalobca odkázaný podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Na základe odvolania prokurátora bol uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 To/111/2013 zo dňa 25.09.2013 predmetný rozsudok zrušený a vec vrátená na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Rozsudkom Okresného súdu Revúca č. k. 7T/59/2012-587 zo dňa 06.11.2013 bol žalovaný opätovne spod obžaloby oslobodený podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku, pretože skutok nie je trestným činom a žalobca odkázaný podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Na základe odvolania prokurátora bol uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 To/11/2014 zo dňa 29.01.2014 predmetný rozsudok zrušený a vec vrátená na opätovné prejednanie a rozhodnutie v inom zložení senátu.

Rozsudkom Okresného súdu Revúca sp. zn. 7T/59/2012 zo dňa 22.10.2014 bol žalovaný uznaný vinným, že po tom, ako dňa 25. mája 2005 v Revúcej v postavení riaditeľa Revúckej medicínsko - humanitnej n.o. Revúca, IČO: 37 954 032 (nemocnice v Revúcej) uzavrel so spoločnosťou REVOMED, s.r.o. IČO: 36 017 736 v zastúpení konateľom K. D. H. nájomnú zmluvu č. NZ 01-05-2005, kde v článku VI. tejto zmluvy sa nájomca - spoločnosť REVOMED, s.r.o. zaviazala prostredníctvom Revúckej rozvojovej a.s. Revúca, IČO: 36 622 699 poskytnúť prenajímateľovi - nemocnici na základe osobitnej zmluvy sponzorský dar vo výške 99.581,76 Eur (3.000.000,- Sk), v nadväznosti na to ešte toho istého dňa uzavrel ako štatutárny zástupca spoločnosti Revúcka rozvojová, a.s. so spoločnosťou REVOMED, s.r.o. zmluvu o poskytnutí finančného daru, na základe ktorej spoločnosť REVOMED, s.r.o. darovala spoločnosti Revúcka rozvojová, a.s. sponzorský finančný dar vo výške 99.581,76 Eur (3.000.000,- Sk), ktorý v zmysle článku II. tejto zmluvy bola povinná Revúcka rozvojová, a.s. použiť na obstaranie diagnostických prístrojov pre Revúcku medicínsko - humanitnú n.o. Revúca (nemocnicu v Revúcej), pričom na základe týchto dvoch zmlúv ako štatutárny zástupca spoločnosti Revúcka rozvojová a.s. Revúca v období od 25.5.2005 do 31.12.2005 zakúpil tri diagnostické prístroje, a to:

- v mesiaci jún 2005 od spoločnosti Ekona s.r.o. Žilina ergometrický komplet s príslušenstvom v hodnote 16.172,94 Eur (487.226,- Sk), kde kúpna cena bola uhradená do 31.12.2005, pričom dňa 02.08.2005 spoločnosť Revúcka rozvojová a.s. takto zakúpený diagnostický prístroj prenajala na základe nájomnej

zmluvy č. 1/2005 Revúckej medicínsko - humanitnej n.o. Revúca (nemocnici v Revúcej) za mesačné nájomné vo výške 253,03 Eur (7.623,- Sk), pričom Revúcka medicínsko - humanitná n.o. Revúca (nemocnica v Revúcej) za obdobie prenájmu od mesiaca august 2005 do mesiaca december 2009 uhradila Revúckej rozvojovej a.s. Revúca sumu v celkovej výške 11.639,75 Eur,

- v mesiaci júl 2005 od spoločnosti Intes Poprad s.r.o. biochemický analyzátor Cobas Integra 400 Plus, výrobné číslo 396929 s príslušenstvom v hodnote 81.418,98 Eur (2.452.828,30 Sk), z ktorej v roku 2005 bola uhradená časť kúpnej ceny vo výške 16.961,63 Eur (510.986,- Sk), pričom dňa 02.08.2005 spoločnosť Revúcka rozvojová, a.s. takto zakúpený diagnostický prístroj prenajala na základe nájomnej zmluvy č. 3/2005 Revúckej medicínsko - humanitnej n.o. Revúca (nemocnici v Revúcej) za mesačné nájomné vo výške 1.273,38 Eur (38.362,- Sk), pričom Revúcka medicínsko - humanitná n.o. Revúca (nemocnica v Revúcej) za obdobie prenájmu od mesiaca august 2005 do mesiaca november 2010 uhradila Revúckej rozvojovej, a.s. sumu v celkovej výške 58.575,84 Eur,

- v mesiaci november 2005 od spoločnosti Eurolab Lambda a.s. Bratislava prístroj Glucose Analyzer Super GL, výrobné číslo 423 s príslušenstvom v hodnote 8.733,62 Eur (263.109,- Sk), kde kúpna cena bola uhradená do 31.12.2005, pričom dňa 02.01.2006 spoločnosť Revúcka rozvojová a.s. Revúca takto zakúpený diagnostický prístroj prenajala na základe nájomnej zmluvy č. 5/2006 Revúckej medicínsko - humanitnej n.o. Revúca (nemocnici v Revúcej) za mesačné nájomné vo výške 240,45 Eur (7.244,- Sk), pričom Revúcka medicínsko - humanitná n.o. Revúca (nemocnica v Revúcej) za obdobie prenájmu od mesiaca január 2006 do mesiaca december 2009 uhradila Revúckej rozvojovej a.s. Revúca sumu v celkovej výške 9.858,66 Eur,

čím neposkytnutím sponzorského daru - diagnostických prístrojov, ktoré boli určené Revúckej medicínsko-humanitnej n.o. Revúca (nemocnici v Revúcej) uviedol Revúcku medicínsko-humanitnú n.o. Revúca (nemocnicu v Revúcej) do omylu a spôsobil jej tým priamu majetkovú škodu vo výške 80.074,25 Eur, teda na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku značnú škodu, čím spáchal zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, za čo mu súd uložil trest a podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodenú stranu Revúcku medicínsko - humanitnú, n.o. Revúca (táto však v čase vyhlásenia rozsudku už neexistovala, teda jej právneho nástupcu označovaného ako nemocnicu v Revúcej, t.j. správne žalobcu) s uplatneným nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To/4/2015 zo dňa 25.02.2015 bolo odvolanie žalovaného voči predmetnému rozsudku zamietnuté a rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 25.02.2015.

6.

V ďalšom procesný súd uviedol zákonné ustanovenia, ktorými sa pri rozhodovaní riadil a rozviedol svoje právne úvahy. Uviedol:

Podľa § 415 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, majetku, na prírode a životnom prostredí.

Podľa § 420 ods. 1 OZ, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Podľa § 420 ods. 2 OZ škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávných predpisov nie je tým dotknutá.

Podľa § 420 ods. 3 OZ zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

Podľa § 134 OSP listiny vydané súdmi Slovenskej republiky alebo inými štátnymi orgánmi v medziach ich právomoci, ako aj listiny, ktoré sú osobitnými predpismi vyhlásené za verejné, potvrdzujú, že ide o nariadenie alebo vyhlásenie orgánu, ktorý listinu vydal, a ak nie je dokázaný opak, i pravdivosť toho, čo sa v nich osvedčuje alebo potvrdzuje.

Podľa § 135 ods. 1 OSP súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis je v rozpore s ústavou, so zákonom alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná [§ 109 ods. 1 písm. b)]. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných predpisov, a kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti a o zápise základného imania; súd však nie je viazaný rozhodnutím v blokovom konaní.

Podľa § 135 ods. 2 OSP inak otázky, o ktorých patrí rozhodnúť inému orgánu, môže súd posúdiť sám. Ak však bolo o takejto otázke vydané príslušným orgánom rozhodnutie, súd z neho vychádza.

Podľa § 8 zákona č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon v platnom znení (ďalej len „TZ“) trestný čin je protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 221 ods. 1 TZ kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl, a spôsobí tak na cudzom majetku malú škodu, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Podľa § 221 ods. 3 písm. a) TZ odňatím slobody na tri roky až desať rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 a spôsobí ním značnú škodu.

Podľa § 124 ods. 1 TZ škodou sa na účely tohto zákona rozumie ujma na majetku alebo reálny úbytok na majetku alebo na právach poškodeného alebo jeho iná ujma, ktorá je v príčinnej súvislosti s trestným činom, bez ohľadu na to, či ide o škodu na veci alebo na právach. Škodou sa na účely tohto zákona rozumie aj získanie prospechu v príčinnej súvislosti s trestným činom.

Podľa § 124 ods. 2 TZ škodou sa rozumie v zmysle odseku 1 aj ujma na zisku, na ktorý by poškodený inak vzhľadom na okolnosti a svoje pomery mal nárok alebo ktorý by mohol odôvodnene dosiahnuť.

Podľa § 125 TZ ods. 1 škodou malou sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 266 eur. Škodou väčšou sa rozumie suma dosahujúca najmenej desaťnásobok takej sumy. Značnou škodou sa rozumie suma dosahujúca najmenej stonásobok takej sumy. Škodou veľkého rozsahu sa rozumie suma dosahujúca najmenej päťstónásobok takej sumy. Tieto hľadiská sa použijú rovnako na určenie výšky prospechu, hodnoty veci a rozsahu činu.

Podľa § 46 ods. 1 zákona č. 301/2005 Trestný poriadok v platnom znení (ďalej aj „TP“) poškodený je osoba, ktorej bolo trestným činom ublížené na zdraví, spôsobená majetková, morálna alebo iná škoda alebo boli porušené či ohrozené jej iné zákonom chránené práva alebo slobody.

Z vykonaného dokazovania (vychádzajúc v zmysle § 135 ods. 1 OSP z rozsudku Okresného súdu Revúca sp. zn. 7T/59/2012 zo dňa 22.10.2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To/4/2015 zo dňa 25.02.2015, právoplatných dňa 25.02.2015 mal súd preukázané, že žalovaný protiprávnym konaním - spáchaním zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, za ktorý bol právoplatne odsúdený porušil všeobecnú prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 OZ predchádzať škodám na majetku tým, že uviedol RM-H (právneho predchodcu žalobcu) do omylu neposkytnutím sponzorského daru - diagnostických prístrojov, ktoré boli určené RM - H (právne predchodcovi žalobcu), a spôsobil jej tým priamu majetkovú škodu vo výške 80.074,25 Eur. Ku škode na majetku žalobcu teda došlo konaním žalovaného uvedeným vo výrokovej časti predmetného trestného rozsudku - opis skutku, pre ktorý bol žalovaný právoplatne odsúdený. Civilný súd mal teda tri zákonné predpoklady nároku na náhradu škody vo výške 80.074,25 Eur (porušenie právnej povinnosti, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody) preukázané výsledkami trestného konania.

Trestný súd odkázal žalobcu s nárokom na náhradu škody na občianskoprávne konanie z dôvodu, že na rozhodnutie o uplatnenom nároku na náhradu škody by bolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie, naviac škoda bola spôsobená (ob)žalovaným ako konateľom spoločnosti, ktorá sa na úkor poškodeného obohatila.

Pokiaľ ide o argument žalovaného, že predchádzajúcimi dvoma rozsudkami vydanými v trestnej veci vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 7T/59/2012 bol spod obžaloby oslobodený, k tomu súd uvádza, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody uplatňovanému v tomto civilnom konaní je viazaný len právoplatným rozhodnutím trestného súdu, aj to len jeho výrokovou časťou. Rozhodnutia, ktoré boli v dôsledku opravného prostriedku - odvolania v trestnom konaní zrušené, nemajú žiadnu právnu silu a súd na ne prihliada tak, ako keby neboli nikdy vydané, t.j. aj argumenty uvedené v odôvodnení zrušených rozhodnutí sú bez právneho významu. Na tom nič nemení ani dovolanie podané v danej trestnej veci, pretože kým nebudú právoplatné rozhodnutia zrušené, sú právne záväzné a samotné podanie dovolania ešte neznamená, že mu bude vyhovieť. Taktiež judikát R 27/1977 (v ktorom sa uvádza, že aj keď je súd v občianskom súdnom konaní výslovne viazaný len odsudzujúcim rozsudkom vyneseným v trestnom konaní, nemôže ponechať bez povšimnutia oslobodzujúci rozsudok, ak sa v ňom konštatuje, že skutok, z ktorého sa vyvodzuje nárok na náhradu škody, nespáchal žalovaný a pod.), na ktorý žalovaný v rámci právnej argumentácie odkazoval, má na mysli právoplatný oslobodzujúci rozsudok, nie akýkoľvek vyhlásený rozsudok. Súdny si totiž interpretovali ust. § 135 ods. 1 OSP tak, že sú viazané len právoplatnými odsudzujúcimi rozsudkami a na právoplatné oslobodzujúce rozsudky pri posudzovaní predpokladu vzniku nároku na náhradu škody - protiprávneho konania neprihliadali vôbec.

K otázke pasívnej vecnej legitímácie žalovaného súd uvádza nasledovné:

Civilný súd skúmal, či žaloba smeruje voči správne subjektu a teda či sa možno domáhať náhrady škody spôsobenej trestným činom priamo od žalovaného ako páchatel'a, alebo od spoločnosti, v mene ktorej konal ako štatutárny orgán pri spáchaní trestného činu. Súd má za to, že nárok na náhradu škody možno uplatňovať priamo voči žalovanému. Vychádzal pritom z judikátu - uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo 41/2011 zo dňa 17.05.2012, ktorý sa touto otázkou zaoberal a na ktorý súd v podrobnostiach poukazuje, v ktorom sa okrem iného uvádza, že v zmysle nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 269/2011 - 55 zo dňa 23.11.2011 ústavne súladný výklad ustanovenia § 135 ods. 1 OSP si vyžaduje, aby súdy zúčastnené na rozhodovaní o veci náhrady škody boli viazané odsudzujúcim rozsudkom trestného súdu vo vzťahu ku všetkým skutočnostiam, ktoré boli podmienkou odsúdenia a trestným súdom zistené, čo platí aj o zistení vzniku škody u poškodeného v dôsledku protiprávneho konania odsúdeného. Nerešpektovanie záverov právoplatného trestného rozsudku je v rozpore s princípom právnej istoty. Z uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky vyvodil záver, že žalovaný nielenže môže, ale v zásade musí byť zaviazaný v občianskoprávnom konaní na náhradu škody spôsobenej trestným činom, ak existuje právoplatný rozsudok vydaný v trestnom konaní, ktorým bol žalovaný odsúdený za trestný čin, ktorého znakom skutkovej podstaty je „spôsobenie škody inému“ a poškodený bol so svojím riadne uplatneným nárokom odkázaný na občianskoprávne konanie. Skutočnosť, že žalovaný spáchal trestný čin ako štatutárny orgán obchodnej spoločnosti (právnickej osoby) je z tohto pohľadu právne bezvýznamná. K tomu súd uvádza, že zákonným znakom zločinu podvodu, pre ktorý bol žalovaný uznaný vinným, je spôsobenie škody inému, čo vyplýva z ust. § 221 ods. 1 a 3 Trestného zákona - spôsobí tak na cudzom majetku značnú škodu. K tomu civilný súd dodáva, že uvedený právny názor prelomuje, resp. modifikuje zásadu uvedenú v § 420 ods. 2 OZ, keď odvodzuje subjekt, ktorý zodpovedá za škodu v závislosti od toho, či protiprávne konanie škodcu bolo kvalifikované ako trestný čin alebo nie. Inak povedané, ak bola škoda spôsobená trestným činom, zodpovedá za ňu priamo škodca - páchatel' trestného činu, ak nie, aplikuje sa v zmysle § 420 ods. 2 OZ zásada, že škodca (ten, kto škodu spôsobil) za ňu priamo podľa OZ nezodpovedá, ale právnická osoba, za ktorú pritom konal. Súdna prax ukáže, ako tento právny názor NS SR vyvodený z nálezu Ústavného súdu SR do budúcnosti obstojí a či v prípade škody spôsobenej trestným činom je stotožňovanie subjektu, ktorý spôsobil škodu a subjektu, ktorý za škodu zodpovedá namieste.

K nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v tomto konaní namietanému žalovaným súd v prvom rade uvádza, že sa nestotožňuje s názorom žalovaného, že v zmysle § 135 ods. 1 OSP civilný súd nie je viazaný tým, kto je poškodeným. Súd je totiž viazaný tým, že bol spáchaný trestný čin. Trestný čin je definovaný v § 8 TZ ako protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, ak tento zákon neustanovuje inak. Zákon ustanovuje inak, pokiaľ ide o materiálny korektív formálnej definície trestného činu vzťahujúci sa avšak len na prečin, ktorým je vo všeobecnosti jeho nepatnosť v zmysle § 10 ods. 2 TZ. Ten však v tomto prípade neprichádza do úvahy, pretože žalovaný bol v trestnom konaní uznaný vinným zo zločinu. Znaky (skutkovej podstaty) trestného činu sú uvedené jednak vo všeobecnej časti TZ a jednak v osobitnej časti TZ, v tomto prípade v § 221 ods. 1 a ods. 3 písm. a) TZ. Skutkovú podstatu trestného činu v zmysle teórie trestného práva hmotného tvoria štyri základné znaky: 1. subjekt - páchatel'

trestného činu, ktorým je žalovaný, 2. objekt - t.j. záujem chránený trestným zákonom, ktorý je spáchaním trestného činu porušený, alebo ohrozený (v tomto prípade sa jedná o ochranu majetku) 3. objektívna stránka, ktorou je konanie páchatel'a, resp. opomenutie konanie páchatel'om tam, kde bol povinný konať, aby zabránil ohrozeniu alebo porušeniu záujmu chráneného TZ a 4. subjektívna stránka trestného činu - zavinenie páchatel'a. K týmto skutkovým znakom pri určitých druhoch trestných činov pristupujú ďalšie, akým je v prípade trestných činov proti majetku, konkrétne v tomto prípade trestného činu podvodu následok - „spôsobenie škody inému“, či minimálna výška škody potrebná na jeho spáchanie. Aby bolo možné v trestnom konaní konštatovať, že bol spáchaný určitý trestný čin, musia byť naplnené všetky jeho znaky skutkovej podstaty, inak trestný súd nemôže osobu uznať vinnou z daného trestného činu, lebo v zmysle § 8 TZ by sa nejednalo o daný trestný čin. Ak by trestný súd nemal preukázané naplnenie predpokladov zodpovednosti za škodu ako jedného zo znakov skutkovej podstaty zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) TZ, nemohol by ustáliť, kto je škodcom, v čom spočíva jeho protiprávne konanie, vznik škody, príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním a vznikom škody, zavinenie škodcu (páchatel'a) a komu bola škoda spôsobená, t.j. kto je poškodený, nemohol by žalovaného uznať vinným z daného zločinu a poškodeného (v tomto civilnom konaní žalobcu) by nemohol odkázať s nárokom na náhradu škody na občianskoprávne konanie. Súd je teda viazaný aj tým, kto je poškodeným. Súd v podrobnostiach poukazuje na R 22/1979, v ktorom sa okrem iného uvádza, že rozsah viazanosti civilného súdu rozhodnutím o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal, je daný tým, do akej miery sú znaky skutkovej podstaty trestného činu zároveň okolnosťami významnými pre rozhodnutie o náhrade škody. V podstate zhodný právny názor vyslovil aj Ústavný súd SR vo vyššie uvedenom náleze sp. zn. I. ÚS 269/2011 zo dňa 23.11.2011.

Ako súd už uviedol vyššie, trestný súd poškodenú stranu RM-H s uplatneným nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie, jedná sa však o zrejmu nesprávnosť, pretože táto v čase vyhlásenia rozsudku už neexistovala, teda s nárokom na náhradu škody odkázal na občianskoprávne konanie jej právneho nástupcu označovaného ako nemocnicu v Revúcej, t.j. správne žalobcu. Že sa jedná o zrejmu nesprávnosť pri označení poškodeného vyplýva aj z neprávoplatných rozsudkov Okresného súdu Revúca č. k. 7T/59/2012-546 zo dňa 24.07.2013 a č. k. 7T/59/2012-587 zo dňa 06.11.2013, kde žalobca bol odkázaný podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie a taktiež to vyplýva z toho, že v prípravnom konaní a v konaní pred súdom bola ako osoba oprávnená konať v mene žalobcu predvolávaná Ing. O. K. ako štatutárny orgán žalobcu.

Vzhľadom na uvedené sa súd nezaoberal podrobnou argumentáciou žalovaného, ktorou napádal proces zlúčenia RM-H so žalobcom vrátane rozhodnutí Obvodného úradu Banská Bystrica č. OBU-BB-VS2-2011/06882-00002 zo dňa 29.07.2011 o zaregistrovaní žalobcu a Obvodného úradu Banská Bystrica č. OBU-BB-VS2-2011/07275-2 zo dňa 13.09.2011 o výmaze RM-H z príslušného registra. Okrem vyššie uvedenej viazanosti civilného súdu tým, ktorý subjekt je poškodeným súd dodáva, že voči predmetným rozhodnutiam boli prípustné odvolanie a následný prípadný prieskum v správnom súdnictve, ktoré neboli využité, dané rozhodnutia sú právoplatné, neboli zrušené a proces zlúčenia bol napádaný v tomto konaní zo značným časovým odstupom, v čom súd vidí účelovosť argumentácie žalovaného. Dôkaz opaku ohľadne pravdivosti toho, čo sa v nich potvrdzuje alebo osvedčuje v zmysle § 134 OSP vzhľadom na viazanosť civilného súdu tým, že bol spáchaný trestný čin a v rámci toho aj kto je poškodeným, neprichádza v civilnom konaní do úvahy. Súd preto návrhy žalovaného na vykonanie dôkazov oboznámením sa s obsahom zápisnice č. 2/2010 a prezenčnej listiny zo dňa 13.04.2010, listov Ministerstva zdravotníctva SR zo dňa 11.02.2010, uznesení z 36. mimoriadneho zasadnutia Mestského zastupiteľstva v Revúcej zo dňa 29.03.2010, zápisnice z tohto mimoriadneho zasadnutia, zakladacej listiny neziskovej organizácie Revúcka medicínsko - humanitná, n.o. zo dňa 19.01.2004, rozhodnutia vlády SR o transformácii štátnej príspevkovej organizácie, zakladacej listiny neziskovej organizácie Nemocnica s poliklinikou Revúca, n.o., rozhodnutia Krajského úradu v Banskej Bystrici zo dňa 21.01.2004 o registrácii neziskovej organizácie Revúcka medicínsko - humanitná, n.o., zo dňa 21.01.2004, rozhodnutia Krajského úradu v Banskej Bystrici o registrácii Nemocnica s poliklinikou Revúca, n.o., zo dňa 30.12.2002, zápisnice a prezenčnej listiny zo zasadnutia správnej rady RM-H zo dňa 16.08.2011, zmluvy o zlúčení zo dňa 30.08.2011, zmluvy o zlúčení neziskových organizácií zo dňa 02.02.2004 a rozhodnutia registrového úradu, ktorým bola Ing. K. zapísaná ako štatutárny orgán Revúckej medicínsko - humanitnej, n.o. zamietol a tieto dôkazy nevykonal.

Súd mal teda osvedčenú aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu ako právneho nástupcu RM-H na uplatnenie nároku na náhradu škody.

K argumentácii žalovaného, že žalobca nepreukázal výšku škody, súd opätovne poukazuje na viazanosť civilného súdu trestným rozsudkom v časti výšky škody, ktorá je nevyhnutná na spáchanie príslušného trestného činu, a ktorá bola uvedená vo výrokovvej časti trestného rozsudku ako znak skutkovej podstaty trestného činu, pretože ak by nedošlo k spôsobeniu škody v určitej výške, nebolo by možné kvalifikovať trestný čin podľa príslušnej skutkovej podstaty. V tomto prípade sa pre spáchanie zločinu podvodu vyžadovalo v zmysle § 221 ods. 3 písm. a) TZ spôsobenie značnej škody, ktorou je v zmysle § 124 TZ škoda dosahujúca najmenej stonásobok sumy 266 Eur, t.j. najmenej 26.600 Eur. Z výrokovvej časti trestného rozsudku nepochybne vyplýva, že žalovaný spôsobil žalobcovi priamu majetkovú škodu vo výške 80.074,25 Eur, preto je civilný súd tým viazaný. Súd sa preto nestotožňuje s názorom vysloveným v R 22/1979, že civilný súd nie je vôbec viazaný výškou škody a že v prípade zistenia podstatne odchylnej výšky škody by bolo vhodné uvážiť podanie podnetu na vtedajšiu sťažnosť pre porušenie zákona. Tento názor bol podľa názoru tunajšieho súdu prekonaný už vyššie uvedeným nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 269/2011 zo dňa 23.11.2011, ktorý sa síce výslovne otázkou viazanosti civilného súdu výškou škody nezaobrá, avšak tento nálež je postavený na rešpektovaní princípu právnej istoty, ktorému zodpovedá v rámci viazanosti civilného súdu znakmi skutkovej podstaty trestného činu nie len otázka, kto je škodcom a poškodeným subjektom, ale aj výška škody. Opačný názor je podľa názoru tunajšieho súdu v rozpore s princípom právnej istoty, že poškodenému bola spôsobená minimálne takáto škoda. To však neznamena, že civilný súd v rámci dokazovania nemôže zistiť škodu vyššiu, než aká bola konštatovaná v trestnom rozsudku. Civilný súd je teda trestným rozhodnutím viazaný, pokiaľ ide o minimálnu výšku škody zistenú v trestnom konaní.

Napriek uvedenému podporne súd uvádza, že výška škody vyplýva zo znaleckého posudku č. 11/2011 zo dňa 08.11.2011 podaného Ing. Andreou Tánčszosovou, znalkyňou z odboru ekonómia a manažment, odvetvia účtovníctvo a daňovníctvo, kontroling, ktorá sa v znaleckom posudku síce v zmysle zadania zaoberala predovšetkým zisťovaním, v akom rozsahu a načo bol sponzorský dar vo výške 3.000.000,- Sk spoločnosťou Revúcka rozvojová, a.s. použitý, avšak z tabuľky na stranách 9 - 14 a následného prehľadu na stranách 15 - 18 znaleckého posudku, ako aj príloh znaleckého posudku vyplýva, že RM-H (právny predchodca žalobcu) zaplatil za príslušné obdobie prenájmu diagnostických prístrojov Revúckej rozvojovej, a.s. nájomné vo výške 80.074,25 Eur. Znalecký posudok pritom vychádzal z listín predložených žalobcom v trestnom konaní. Súd nepovažoval osobný výsluch znalkyne v civilnom konaní za potrebný a účelný, a preto ju ani v súlade so zásadou hospodárnosti konania na výsluch ohľadne skutočností a záverov uvedených v znaleckom posudku nepredvolal a osvojil si závery znaleckého posudku vypracovaného v trestnom konaní. Navyše žiaden z účastníkov výsluch znalkyne ani nenavrhol. Súd mal teda preukázanú škodu vo výške 80.074,25 Eur pozostávajúcu zo zaplateného nájomného za preukázanú aj na základe znaleckého posudku.

Nakoľko v trestnom rozsudku bola určená výška spôsobenej škody len sumou 80.074,25 Eur, je na žalobcovi ako poškodenom preukázať v civilnom konaní vznik škody vyššej, ktorú si v tomto konaní uplatňuje, a to sumy 99.581,76 Eur (3.000.000,- Sk). K tomu, z akého dôvodu súd v tomto konaní nevykonal dokazovanie v tomto smere, sa súd vyjadrí nižšie.

Ďalej žalovaný v tomto konaní namietal premlčanie nároku žalobcu na náhradu škody. Jeho tvrdenia sú v tomto smere rozporné. Na jednej strane tvrdí, že žalobca si v trestnom konaní nárok na náhradu škody neuplatnil, potom zas tvrdí, že síce uplatnil, ale neskoro.

Podľa § 100 ods. 1 OZ právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 100 ods. 2 OZ premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

Podľa § 106 ods. 1 OZ právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá.

Podľa § 106 ods. 2 OZ najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

Podľa 112 OZ, ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie. To platí aj o práve, ktoré bolo právoplatne priznané a pre ktoré bol na súde alebo u iného príslušného orgánu navrhnutý výkon rozhodnutia.

Podľa § 46 ods. 3 TP poškodený, ktorý má podľa zákona proti obvinenému nárok na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená trestným činom, je tiež oprávnený navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť túto škodu; návrh musí poškodený uplatniť najneskoršie do skončenia vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania. Z návrhu musí byť zrejmé, z akých dôvodov a v akej výške sa nárok na náhradu škody uplatňuje.

Z hľadiska premlčania nároku na náhradu škody sú smerodajné nasledovné skutočnosti:

Pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu dobu, táto je desaťročná, pretože zločin podvodu je úmyselným trestným činom, škoda bola teda spôsobená úmyselne. Začiatok jej plynutia je odlišný pokiaľ ide o škodu vo výške 80.074,25 Eur uplatňovanej z titulu neoprávnene uhrádzaného nájomného a pokiaľ ide o škodu vo výške 99.581,76 Eur uplatňovanej z titulu neposkytnutia (neobstarania, neprevedenia do vlastníctva) diagnostických prístrojov v danej hodnote pre žalobcu. Teda udalosti, z ktorých škoda vznikla, resp. mala vzniknúť sú odlišné, aj keď vzájomné súvisiace. Súd sa najprv bude zaoberať premlčaním nároku na náhradu škody vo výške 80.074,25 Eur, pretože u tohto na základe trestného rozkazu sú preukázané predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu a výška škody.

Pokiaľ ide o škodu vo výške 80.074,25 Eur, rozhodujúcimi udalosťami, z ktorých škoda vznikla, sú uzatvorenie nájomných zmlúv a platenie nájomného na ich základe, na čo nemala spoločnosť Revúca rozvojová, a.s. nárok, pretože žiadala nájomné od žalobcu za diagnostické prístroje, ktoré mala poskytnúť žalobcovi bezodplatne v zmysle článkov II zmluvy č. 2 „Obdarovaný je povinný použiť poskytnutý sponzorský dar uvedený v čl. I bod 1 tejto zmluvy na obstaranie diagnostických prístrojov pre RM-H" a článku VI bod 2 zmluvy č. 1 „Nájomca sa zaväzuje prostredníctvom zakladateľa, a to Revúcka rozvojová, a.s., Muránska č. 2, 050 01 Revúca, IČO: 36 622 699 nemocnici poskytnúť sponzorský dar vo výške 3.000.000,- Sk /slovom tri milióny slovenských korún/ na základe zmluvy (t.j. zmluvy č. 2) uzavretej a účinnnej v deň podpisu tejto zmluvy." Inak povedané, z jazykového vyjadrenia týchto ustanovení zmlúv vyplýva, že sumu 99.581,76 Eur (3.000.000,- Sk) mala Revúcka rozvojová, a.s., v mene ktorej v tom čase konal žalovaný, použiť na obstaranie (nákup) diagnostických prístrojov, ktoré ako sponzorský dar mala poskytnúť žalobcovi. Vyplýva to z toho, že v zmysle článku VI bod 2 zmluvy č. 1 formu poskytnutia sponzorského daru v hodnote 3.000.000,- Sk určovala zmluva č. 2, čo vyplýva zo slov „na základe zmluvy uzavretej a účinnnej v deň podpisu tejto zmluvy", a zmluva č. 2 určovala, že týmto sponzorským darom majú byť diagnostické prístroje. Zo vzájomnej súvislosti a podmienenosti oboch zmlúv, ako aj účelu, pre ktorý boli uzavreté uvedenom v preambule zmluvy č. 1 jednoznačne teda vyplýva, že diagnostické prístroje ako sponzorský dar sa mali žalobcovi poskytnúť bezodplatne. Zároveň z týchto ustanovení vyplýva aj záver, že žalobca nemal právo priamo na peniaze v hodnote 3.000.000,- Sk, ale len na diagnostické prístroje za tieto peniaze zakúpené (obstarané), pretože nebol obdarovaným zo zmluvy č. 1 (tým bola Revúcka rozvojová, a.s., ktorá uvedené peniaze dostala) a táto tieto peniaze mala použiť na obstaranie diagnostických prístrojov pre žalobcu ako sponzorského daru. Súd preto zamietol návrhy žalovaného na osobný výsluch žalovaného a svedka PharmDr. X/XXXX X/XXXX, resp. čítaním zápisníc o ich výsluchoch v trestnom konaní jednak preto, že trestný súd sa musel s ich výpoveďami vysporiadať a na základe ich vyhodnotenia, ako aj iných dôkazov dospieť k záveru, že žalovaný zločin podvodu spáchal, čím je civilný súd viazaný a jednak preto, že v zmysle § 35 ods. 2 OZ vôľa tých, ktorí právne úkony (zmluvy) urobili (uzavreli) nesmie byť v rozpore s ich jazykovým vyjadrením (prejavom).

Nájomné zmluvy č. 1/2005, 3/2005 a 5/2006, ktorými boli diagnostické prístroje prenajaté žalobcovi, boli uzavreté dňa 02.08.2005 a 02.01.2006 a nájomné bolo platené následne od októbra 2005 (čo vyplýva zo znaleckého posudku č. 11/2011), objektívna premlčacia doba ohľadne uplatnenia nároku na náhradu škody vo výške 80.074,25 Eur začala plynúť teda od prvého zaplatenia nájomného a bola by sa skončila v októbri 2015, ak by nebolo došlo k jej spočívaniu. Nárok na náhradu škody bol v trestnom konaní

uplatnený dňa 19.04.2012. K preštudovaniu vyšetrovacieho spisu obhajcom došlo dňa 11.09.2012, návrh na doplnenie vyšetrovania podané neboli a dňa 19.09.2012 orgán činný v trestnom konaní (OR PZ Revúca, OKP) podal návrh na podanie obžaloby na Okresnú prokuratúru Revúca. Žalobca si teda uplatnil náhradu škody vo výške 80.074,25 Eur v trestnom konaní do skončenia vyšetrovania v súlade s § 46 ods. 3 Trestného poriadku. Dátum 19.04.2012, kedy došlo k uplatneniu nároku na náhradu škody riadne a včas v trestnom konaní, je rozhodujúci aj pre plynutie premlčacej doby (či už objektívnej alebo subjektívnej) v civilnom konaní v zmysle § 112 OZ, nakoľko žalobca tento nárok uplatnil pred príslušným orgánom činným v trestnom konaní a v trestnom konaní riadne pokračoval, nakoľko sa vždy ustanovil na predvolanie na výsluch, či už v prípravnom konaní, alebo v konaní pred súdom a po odkázaní s nárokom na občianskoprávne konanie trestným rozsudkom, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 25.02.2015, podal v krátkom časovom odstupe žalobu na náhradu škody na tunajší súd dňa 15.04.2015 a v tomto občianskoprávnom konaní taktiež riadne pokračuje (zúčastnil sa pojednávania vo veci, vyjadroval sa vo veci). Objektívna premlčacia doba ohľadne nároku na náhradu škody vo výške 80.074,25 Eur teda spočíva od 19.04.2012.

Subjektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku na náhradu škody vo výške 80.074,25 Eur začala plynúť odo dňa, kedy sa súčasný štatutárny orgán žalobcu - F. X K., prípadne na základe poverenia daného zákonom alebo štatutárnym orgánom žalobcu iná oprávnená osoba o škode (t. j. o tom, že vznikla) dozvedela. Súd má za to, že z výpovede svedkyne S. E. v trestnom konaní nevyplýva, že by táto zmluvy č. 1 a 2 videla, resp. že by ich videla Ing. Daniela Pršebicová do 19.05.2010, kedy za ňou prišiel pán I. P. ohľadne predĺženia platnosti zmluvy č. 1. Aj keby mali vedomosť, resp. videli nájomné zmluvy na diagnostické prístroje, táto skutočnosť je nepodstatná, pretože len na základe vedomosti o ich existencii bez vedomosti o existencii a obsahu zmlúv č. 1 a 2 nemohli vedieť, že žalobcovi vzniká platením nájomného za diagnostické prístroje škoda. V konaní teda nebolo preukázané tvrdenie žalovaného o riadnej registrácii (fyzickej prítomnosti) zmlúv č. 1 a 2 na sekretariáte žalobcu, ani to, že o obsahu týchto zmlúv (lebo len zo znalosti ich obsahu sa mohol žalobca dozvedieť o vzniku škody) mal vedomosť niekto iný, ako tí, čo zmluvy č. 1 a 2 uzavierali. Svedkyňa S. E. totiž vypovedala, že nájomné poukazovala Revúckej rozvojovej, a.s. na základe kalkulačného listu, či príkazu vtedajšieho štatutárneho orgánu právneho predchodcu žalobcu, t.j. žalovaného. Taktiež súd z vykonaného dokazovania nemal preukázané, že F. O. K. ako v tom čase ekonomická námestníčka žalobcu, mala o obsahu týchto zmlúv vedomosť. Konala len na základe pokynov žalovaného. Súd nemal preukázané zanedbanie nejakej konkrétnej povinnosti z jej strany, pretože ak zmluvy č. 1 a 2 neboli riadne registrované a nenachádzali sa fyzicky u žalobcu, ale mal ich k dispozícii len žalovaný, nemala možnosť oboznámiť sa s ich obsahom. Súd mal v konaní preukázané, že dňa 19.05.2010 prišiel za terajším štatutárom žalobcu - Ing. N.obchodný zástupca spoločnosti REVOMED, s.r.o. pán I. P. ohľadne predĺženia platnosti zmluvy č. 1, kedy ju oboznámil s jej obsahom. Súd nemal preukázaný skorší dátum, kedy sa žalobca prostredníctvom Ing. O. K., resp. inej oprávnenej osoby dozvedel o škode. Navyše v zmysle § 106 ods. 1 OZ nie je rozhodujúce, kedy sa poškodený mohol dozvedieť o škode, ale kedy sa reálne o nej dozvedel. Táto skutočnosť však sama osebe nestačí pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby. Musí k nej pristúpiť kumulatívne ešte jedna právna skutočnosť, a to kedy sa žalobca dozvedel o tom, kto za ňu zodpovedá. Kým žalobca nedospel k presvedčeniu, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal, nebolo jasné, či zodpovedným subjektom je spoločnosť Revúcka rozvojová, a.s., v mene ktorej žalovaný konal, alebo priamo žalovaný. Žalobca prostredníctvom F. O. Pršebicovej podal na polícii trestné oznámenie dňa 02.06.2010 na neznámeho páchatela a uznesenie o vznesení obvinenia voči žalovanému zo dňa 17.02.2012 bolo žalobcovi oznámené pri výsluchu F. O. K. dňa 19.04.2012 (viď koniec č. I. 48 vyšetrovacieho spisu, kde je uvedené, že to berie na vedomie). Žalovaný nepreukázal, že by žalobca cestou jeho štatutára F. O. K., resp. inej oprávnenej osoby mal túto vedomosť skôr, súd preto vzhľadom na vykonané dokazovanie ustálil, že o tom, že za škodu zodpovedá priamo žalovaný sa žalobca dozvedel dňa 19.04.2012. Preto súd súhlasí s argumentáciou žalobcu, že tento deň je rozhodujúci pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby, ktorá môže plynúť len v rámci objektívnej premlčacej doby. Keďže toho istého dňa (19.04.2012), ako už bolo uvedené vyššie si žalobca uplatnil v trestnom konaní nárok na náhradu škody okrem iného aj vo výške 80.074,25 Eur, nedošlo k uplynutiu ani objektívnej desaťročnej ani subjektívnej dvojročnej premlčacej doby na uplatnenie nároku na náhradu škody, a preto súd uzavrel že nárok na náhradu škody vo výške 80.074,25 Eur premlčaný nie je.

Pokiaľ ide o argumentáciu žalovaného ohľadne vzájomnej podmienenosti vzniku a zániku zmlúv č. 1 a 2, k tomu súd uvádza nasledovné:

Podľa § 44 ods. 1 OZ zmluva je uzavretá okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť. Mlčanie alebo nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie návrhu.

Podľa článku III bod 1 zmluvy č. 2 zmluva nadobúda platnosť a účinnosť dňom jej podpisu štatutárnymi orgánmi, t. j. 25.05.2005.

Podľa článku VII zmluvy č. 1 zmluva nadobúda platnosť dňom jej podpisu štatutárnymi zástupcami zmluvných strán (t.j. 25.05.2005) a účinnosť 01.07.2005.

Z uvedených ustanovení nepochybne vyplýva záver, že zmluvy č. 1 a 2 boli uzavreté, nadobudli platnosť a účinnosť, teda vznikli. Vzájomná podmienenosť ich vzniku znamená, že, ak by nedošlo k uzatvoreniu (vzniku) jednej z nich, napriek tomu, že druhá z nich by bola podpísaná, uzavretá, nebola by vznikla, čo nie je tento prípad. Obe zmluvy stále existujú a strany povinnosti z nich vyplývajúce boli, resp. sú povinné plniť v čase ich splatnosti. Obdarovaným zo zmluvy č. 2, teda tým, kto dostal sumu 3.000.000,- Sk je v zmysle článku I a označenia zmluvných strán zmluvy č. 2 Revúcka rozvojová, a.s. Táto sa však v článku II zmluvy č. 2 zaviazala dar použiť na obstaranie diagnostických prístrojov pre právneho predchodcu žalobcu, t.j. v prospech tretej osoby, ktorá už bola priamo zmluvnou stranou zmluvy č. 1. Dané zmluvy nezankli iným spôsobom než ich splnením (aspoň to v konaní nebolo preukázané). To, že v dôsledku trestného činu žalovaného sú absolútne od počiatku neplatné nájomné zmluvy na diagnostické prístroje, nespôsobuje absolútnu neplatnosť zmluvy č. 1 a 2, lebo ich existencia je naviazaná len na seba navzájom a nie aj na nájomné zmluvy na diagnostické prístroje. Skutočnosť tvrdená žalovaným, že na splnenie povinnosti obstarat' diagnostické prístroje nebola stanovená v zmluvách č. 1 a 2 lehota a zo strany žalobcu dodnes nebol vyzvaný na jej splnenie však neznamená, že mal právo žiadať za diagnostické prístroje, ktoré nakúpil za sumu poskytnutého daru, nájomné, pretože ich do výzvy žalobcu na plnenie nemal poskytnúť buď vôbec, resp. ak chcel plniť predčasne povinnosť zo zmluvy bez výzvy veriteľa, mal tak v zmysle zmlúv č. 1 a 2 plniť bezodplatne.

Z toho, že zmluvy č. 1 a 2 vznikli žalovaný automaticky vyvodzuje záver, že zmluvné strany sa podľa nich aj správali. Vznik zmlúv a riadne a včasné plnenie povinností v nich stanovených sú dva rozdielne pojmy. To, že sa zmluvná strana k niečomu zaviazala ešte automaticky neznamená, že to už bola hneď povinná aj splniť. Preto aj z toho vyvodený záver žalovaného o vylúčení existencie právneho nároku poškodeného na bezodplatné poskytnutie či už diagnostických prístrojov alebo peňaznej hotovosti nemá jednak oporu v zistenom skutkovom stave v trestnom ani civilnom konaní a jednak súd odkazuje na predchádzajúci výklad ustanovení článku VI bod 2 zmluvy č. 1 a článku II bod 1. zmluvy č. 2, z ktorých vzájomnej súvislosti vyplýva záver súdu o povinnosti bezodplatného poskytnutia diagnostických prístrojov žalobcovi.

Súd teda pokiaľ ide o nárok na náhradu škody vo výške 80.074,25 Eur uzaviera, že v dôsledku viazanosti civilného súdu trestným rozsudkom tunajšieho súdu sp. zn. 7T/59/2012 zo dňa 22.10.2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To/4/2015 zo dňa 25.02.2015, právoplatných dňa 25.02.2015 mal súd preukázané predpoklady zodpovednosti žalovaného za túto škodu - porušenie všeobecnej preventívnej povinnosti, vznik škody, jej výšku, príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody a úmyselné zavinenie žalovaného. Aktívne vecne legitimovaným na uplatnenie tohto nároku na náhradu škody je žalobca a pasívne vecne legitimovaným žalovaný. Nárok na náhradu škody nie je premlčaný. Súd preto vyhovel žalobe v časti uplatneného nároku na náhradu škody vo výške 80.074,25 Eur.

Pokiaľ ide o preukázanie predpokladu zodpovednosti žalovaného za škodu vo výške 99.581,76 Eur (3.000.000,- Sk) - protiprávneho konania, tento je odlišný, ako pri sume 80.074,25 Eur. Trestný súd totiž vo výrokovej časti trestného rozsudku nepovedal to, čo si žalobca vyložil, že neposkytnutím sponzorského daru - diagnostických prístrojov RM-H (právneho predchodcovi žalobcu) mu spôsobil majetkovú škodu vo výške 80.074,25 Eur, ale že neposkytnutím sponzorského daru - diagnostických prístrojov RM-H (právneho predchodcu žalobcu) túto uviedol do omylu a tým (uvedením do omylu) jej spôsobil majetkovú škodu. Protiprávne konanie pri škode vo výške 80.074,25 Eur na rozdiel od uplatňovanej škody vo výške 99.581,76 Eur nespočíva v porušení zmluvnej povinnosti poskytnúť sponzorský dar - diagnostické prístroje, ale v uvedení do omylu vyvolanom neposkytnutím diagnostických prístrojov a uzavretím nájomných zmlúv na diagnostické prístroje a platením nájomného. Skutočnosť, že žalovaný neposkytol žalobcovi diagnostické prístroje (vo význame, že ich nepreviedol

do jeho vlastníctva, resp. vlastníctva jeho právneho predchodcu RM-H) neznamená, že tak bol povinný urobiť, ale iba to, že ak tak neurobil, neoboznámil dostatočne žalobcu s obsahom zmlúv č. 1 a 2 ich riadnou registráciou na sekretariáte žalobcu s možnosťou oboznámiť sa s ich obsahom na to oprávnenými zamestnancami žalobcu a uzavrel nájomné zmluvy na diagnostické prístroje, ktorými sa žalobca zaviazal platiť za ne nájomné, uviedol tým žalobcu do omylu, v dôsledku ktorého omylu vznikla žalobcovi škoda. Porušenie právnej povinnosti pri škode vo výške 80.074,25 Eur teda spočíva v uvedení do omylu a v dôsledku toho v porušení všeobecnej prevenčnej povinnosti podľa § 415 OZ predchádzať škodám na majetku.

Porušenie právnej povinnosti pri škode vo výške 99.581,76 Eur (3.000.000,- Sk) ako ceny diagnostických prístrojov však malo spočívať v porušení zmluvných povinností v zmysle článku VI bodu 2. zmluvy č. 1 a článku II zmluvy č. 2 poskytnúť diagnostické prístroje v danej hodnote bezodplatne pre RM-H (právneho predchodcu žalobcu). Ako správne uviedol žalovaný, v samotných zmluvách (či už v uvedených článkoch, alebo na inom mieste v nich) nie je uvedený čas plnenia. Preto v zmysle § 563 OZ je dlžník (Revúcka rozvojová, a.s.) povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ (RM-H, resp. v súčasnosti žalobca) požiadal. Súd nemal v konaní preukázané, že by sa tak v minulosti do vyhlásenia dokazovania za skončené stalo. Podľa názoru súdu teda daná povinnosť poskytnúť diagnostické prístroje ešte nie je splatná, Revúcka rozvojová, a.s. teda ešte nebola povinná plniť a bude povinná plniť nasledujúceho dňa po tom, čo ju o splnenie tejto povinnosti žalobca požiada. Výzvu na náhradu škody urobenú v trestnom konaní nemožno stotožňovať s výzvou na plnenie, pretože sú to dva úplne odlišné právne inštitúty a ani výkladom nemožno vyvodiť, že danou výzvou na náhradu škody žalobca vlastne nevyzval na náhradu škody, ale na plnenie povinnosti zo zmlúv č. 1 a 2. Ak totiž právna (zmluvná) povinnosť nebola ešte splatná, nemohla byť ani porušená.

Predpoklady zodpovednosti za škodu vo výške 99.581,76 Eur neboli preukázané v trestnom konaní, súd odkázal žalobcu s nárokom na náhradu škody aj z dôvodu potreby ďalšieho dokazovania, preto súd nie je v časti uplatneného nároku na náhradu škody vo výške 99.581,76 Eur viazaný vyššie uvedeným trestným rozsudkom. Súd podotýka, že je viazaný len výrokovou časťou trestného rozsudku tunajšieho súdu sp. zn. 7T/59/2012 zo dňa 22.10.2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To/4/2015 zo dňa 25.02.2015, nie aj ich odôvodnením. Nakoľko žalobca doteraz nevyzval Revúcku rozvojovú, a.s. na splnenie povinnosti poskytnúť jej diagnostické prístroje (previesť ich do jej vlastníctva) bezodplatne, Revúcka rozvojová, a.s. doposiaľ nebola povinná splniť túto povinnosť a preto ju nemohla porušiť. Vzhľadom na uvedené nie je daný prvý predpoklad vzniku nároku na náhradu škody vo výške 99.581,76 Eur - protiprávne konanie, a preto sa súd ďalšími predpokladmi vzniku nároku na náhradu škody, ani jej výškou nezaoberal a v tomto smere nevykonal dokazovanie, nakoľko je to bez právneho významu. Keďže však daná povinnosť ešte nie je splatná, nemohla byť ani porušená, ku škode nemohlo dôjsť a preto nárok na jej náhradu nemôže byť ani v zmysle § 106 OZ premlčaný.

Súd napokon uvádza, že pri nároku na náhradu škody vo výške 99.581,76 Eur by bola pasívne vecne legitimovaná spoločnosť Revúcka rozvojová, a.s., nie priamo jej vtedajší štatutárny orgán - žalovaný, pretože, ak by aj povinnosť poskytnúť diagnostické prístroje bola splatná, táto spoločnosť je povinná zo zmluvy a v zmysle vyššie uvedeného keďže žalovaný nebol v trestnom rozsudku uznaný vinným z toho, že by svojím protiprávnym konaním spôsobil aj škodu porušením povinnosti poskytnúť diagnostické prístroje, súd nie je v zmysle vyššie uvedeného nálezu Ústavného súdu SR viazaný tým, že priamo žalovaný za škodu aj zodpovedá. Teda aj v prípade, že by žalobca preukázal mimo trestnej roviny v tomto civilnom konaní porušenie povinnosti poskytnúť diagnostické prístroje v zmysle zmlúv č. 1 a 2, musel by súd žalobu zamietnuť pre nedostatok pasívnej vecnej legitimácie žalovaného.

Vzhľadom na uvedené súd žalobu v časti uplatneného nároku na náhradu škody vo výške 99.581,76 Eur (3.000.000,- Sk) zamietol ako nedôvodnú.

7.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania sa súd prvej inštancie riadil ustanoveniami § 142 ods. 2 OSP, § 145 OSP a § 151 ods. 1 veta prvá OSP.

Súd o náhrade trov konania vrátane trov predbežného opatrenia súd rozhodol na návrh účastníkov konania podľa vyššie uvedeného ustanovenia, nakoľko žalobca a žalovaný mali úspech vo veci len čiastočný a ich neúspech nespočíval len v nepatrnej časti. Ku dňu vyhlásenia rozsudku činí celková

priznaná suma pohľadávky 80.074,25 Eur a nepriznaná suma 99.581,76 Eur, čo predstavuje pomer 44,57 % úspechu žalobcu ku 55,43 % úspechu žalovaného. Po započítaní úspechu žalobcu do úspechu žalovaného (55,43 % - 44,57 % = 10,86 %), súd čiastočne úspešnému žalovanému priznal pomernú náhradu trov konania spolu vo výške 499,71 Eur pozostávajúcu z pomernej časti trov právneho zastúpenia v zmysle vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. v platnom znení, a to:

I. základná sadzba tarifnej odmeny po 785,09 Eur za 4 úkonov právnej služby:

- a) prevzatie a príprava obhajoby vrátane prvej porady s klientom dňa 02.07.2015
- b) písomné podanie na súd vo veci samej (vyjadrenie k žalobe) zo dňa 04.08.2015
- c) účasť na pojednávaní dňa 14.09.2015
- d) účasť na pojednávaní dňa 22.09.2015

II. 1 základnej sadzby tarifnej odmeny (785,09 Eur/2), t.j. 392,55 Eur za úkon právnej služby - odvolanie podané na pošte dňa 07.09.2015 proti uzneseniu tunajšieho súdu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania zo dňa 07.08.2014

III. režijný paušál po 8,39 Eur za 5 vyššie uvedených úkonov právnej služby vykonaných v roku 2015

IV. náhrada cestovného za cestu na pojednávanie z Banskej Bystrice do Revúcej a späť (2 x 91 km) dňa 14.09.2015 vo výške 45,94 Eur (základná náhrada 182 km x 0,183 eura = 33,31 Eur + náhrada za spotrebované pohonné látky 12,63 Eur);

V. náhrada cestovného za cestu na pojednávanie z Banskej Bystrice do Revúcej a späť (2 x 91 km) dňa 22.09.2015 vo výške 45,94 Eur (základná náhrada 182 km x 0,183 eura = 33,31 Eur + náhrada za spotrebované pohonné látky 12,63 Eur);

VI. náhrada za stratu času stráveného na ceste z Banskej Bystrice do Revúcej a späť cestou na pojednávania dňa 14.09.2015 a 22.09.2015 vo výške 2 x 83,88 Eur (2 x 13,98 Eur x 6 začatých polhodín);

VII. 20 % - ná daň z pridanej hodnoty z tarifnej odmeny, režijného paušálu, náhrady cestovného a náhrady za stratu času spolu vo výške 3.834,50 Eur, t.j. 766,90 Eur,

= 4.601,40 Eur

x pomerná časť 10,86 %.

Súd nevychádzal pred krátením na pomernú časť z plnej základnej sadzby tarifnej odmeny za úkon právnej služby - odvolanie podané na pošte dňa 07.09.2015 v zmysle § 13a ods. 1 písm. c) cit. vyhlášky v žalovaným požadovanej výške 785,09 Eur, pretože sa jedná o odvolanie proti uzneseniu tunajšieho súdu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania zo dňa 07.08.2014, t.j. o odvolanie proti rozhodnutiu, ak nejde o rozhodnutie vo veci samej. Na základe toho potom súd vychádzal v zmysle § 13a ods. 2 písm. b) cit. vyhlášky len z 1 základnej sadzby tarifnej odmeny.

Žalovaný ďalej pri vyčíslení náhrady trov právneho zastúpenia nevzal zreteľ na to, že mal len čiastočný úspech vo veci a vyčísliť si ju tak, ako keby mal vo veci úspech plný.

Pokiaľ ide o trovy konania o predbežnom opatrení, ktoré bolo nariadené uznesením tunajšieho súdu č. k. 7C/139/2015 - 66 zo dňa 19.05.2015, väčšinový úspech vo veci mal žalovaný, preto je rozhodnutie o trovách predbežného opatrenia zahrnuté v zmysle § 145 OSP podľa výsledku konania vo výroku o trovách konania vo veci samej. Ani vo veci samej, keď súd priznáva trovy konania účastníkovi, ktorý mal väčší úspech vo veci, súd totiž osobitným výrokom nevyslovuje, že druhý účastník nemá právo na náhradu trov konania. Žalovaný predbežné opatrenie nenavrhoval, preto mu žiadne trovy s tým spojené nevznikli.

Podľa § 149 ods. 1 OSP, ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania, je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov, povinný zaplatiť ju advokátovi.

Povinnosť zaplatiť náhradu trov konania na účet právneho zástupcu žalovaného súd uložil žalobcovi v súlade s ust. § 149 ods. 1 OSP.

Súd pre úplnosť poznamenáva, že po právoplatnosti prvého a druhého výroku tohto rozsudku bude v zmysle § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v platnom znení z časti, v ktorej žalovaný úspech vo veci nemal vyrubený súdny poplatok zo žaloby (návrhu na začatie konania), nakoľko žalobca je v zmysle § 4 ods. 2 písm. i) cit. zákona v tomto konaní o náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená trestným činom (t.j. v zmysle vyššie uvedených záverov len vo výške 80.074,25 Eur), oslobodený od platenia tohto súdneho poplatku.

8.

Proti rozsudku odvolanie podal žalovaný. Považuje rozsudok súdu prvej inštancie za nesprávny a nezákonný.

Úvodom žalovaný zdôraznil, že napriek záverom trestného konania sa cíti byť nevinný a verí, že na základe podaného dovolania bude Najvyšším súdom SR zrušené tak odsudzujúce rozhodnutie Okresného súdu Revúca, ako aj uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici.

Odvolateľ vytýka súdu prvej inštancie, že a/ svojim postupom mu odňal možnosť konať pred súdom, b/ žalobcovi priznal nárok, i keď tento nie je aktívne legitimovaným účastníkom konania, c/ súd prvej inštancie zistil skutkový stav rozhodujúci pre posúdenie podkladov zodpovednosti žalovaného za škodu neúplne a na základe ním vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam d/ súd prvej inštancie nesprávne posúdil premlčanie uplatňovaného nároku, e/ súd prvej inštancie pri nesprávnom posudzovaní veci nesprávne aplikoval ustanovenia právnych predpisov, resp. aplikoval ustanovenia iného právneho predpisu, než sa na konanie žalovaného v súlade s princípmi časovej pôsobnosti zákonov aplikovať mali.

a/ Žalovaný dôvodí, že súd prvej inštancie vydal napadnuté rozhodnutie bez toho, aby vykonal dôsledne ďalšie dokazovanie, tak aby mohol o uplatnenom nároku na náhradu škody kvalifikovane rozhodnúť. Súd vykonal dokazovanie najmä obsahom trestného spisu a oboznámil sa s obsahom rozhodnutia Obvodného úradu Banská Bystrica č. OBÚ - BD - VS 2 - 2011/07 275-2 zo dňa 13. 09. 2011, rozhodnutia Okresného úradu Banská Bystrica č. OBÚ - BB - VS 2 - 2011/06882 - 00002 zo dňa 29. 07. 2011, výpisu Obchodného registra Revúcka rozvojová a.s., predžalobnej výzvy na náhradu škody zo dňa 09. 03. 2015, fotokópie obálky, v ktorej bola výzva doručovaná, zmluvy o poskytnutí finančného daru zo dňa 25. 05. 2005, nájomnej zmluvy č. NZ 01-05- 2005 revomed zo dňa 25. 05. 2005 a vyjadreniami žalobcu a žalovaného na pojednávaniach v civilnej veci. Vyššie uvedené zmluvy sú obsahom trestného spisu. Tieto dôkazy však nemôžu byť tými, ktoré bolo potrebné vykonať pre kvalifikované rozhodnutie o náhrade škody mimo trestného konania. Inými slovami súd prvej inštancie nevykonal prakticky žiadne dokazovanie nad rámec dokazovania vykonaného v trestnom konaní. Súd prvej inštancie nepredvolal žalovaného osobne a napriek návrhu právneho zástupcu žalovaného nevypočul a tak mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Toto pochybenie malo zároveň spôsobiť neúplné zistenie skutkového stavu veci.

Civilný súd bral za preukázané predpoklady nároku na náhradu škody z výsledkov trestného konania.

Žalovaný dôvodil, že ustanovenie § 135 OSP nezbavuje prvostupňový súd povinnosti riadne vykonať dokazovanie v súlade s ust. § 120 a nasl. OSP.

Podľa odvolateľa je napadnuté rozhodnutie prekvapivým súdnym rozhodnutím, ktorým bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom. Súd nemôže zamietnuť žalobu pre neunesenie dôkazného bremena, ak s tým predtým neoboznánil navrhovateľa a nedá mu priestor na zdokladovanie svojich tvrdení. Prekvapivosť napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa spočíva v tom, že napadnutý výrok a jeho odôvodnenie je v rozpore s obsahom zápisnice o pojednávaní zo dňa 14. 09.2015, kde súd na strane 11 vyslovil predbežný právny názor ohľadne výkladu ustanovení zmluvy o poskytnutí finančného daru zo dňa 25. 05. 2005. Tu súd uviedol, že použiť sponzorský dar na obstaranie diagnostických prístrojov pre Revúcku medicínsko-humanitnú neziskovú organizáciu, Revúca a ...nemocnici poskytnúť sponzorský dar vo výške 3 000 000,- Sk jednoznačne vo vzájomnej súvislosti znamenajú záväzok sponzorský dar použiť na nákup diagnostických prístrojov. Tie mali byť obstarané pre žalovaného.

Iný výklad by znamenal, že v konečnom dôsledku by sponzorský dar nebol poskytnutý žalovanému (nemocnici), ale Revúckej rozvojovej a.s.,

Pokiaľ súd prvej inštancie rozhodol v napádanej časti v neprospech žalovaného, vydal tým prekvapivé súdne rozhodnutie, ktorým bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom.

V tejto súvislosti žalovaný považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie na strane 19 dole, za nepreskúmateľné. Žalovanému z jednotlivých záverov súdu prvej inštancie vôbec nie je zrejmé, koho súd považuje za obdarovaný subjekt, či RR, a.s., alebo žalobcu (resp. jeho právneho predchodcu) teda aké práva, na aké plnenia jednotlivým subjektom uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku vlastne vznikli.

b/ V tomto bode odvolania napriek zdôvodneniu rozsudku súdu prvej inštancie opätovne žalovaný opakuje svoje argumenty a tvrdí, že žalobca nebol aktívne vecne legitimovaný. Tvrdí, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný. Súd prvej inštancie túto okolnosť nesprávne právne posúdil, pretože sa spoľahol na skutkový stav zistený trestným súdom, ktorý však otázku aktívnej vecnej legitímácie v adhéznom konaní vôbec neskúmal a odkázal poškodený subjekt, ktorým však nie je žalobca v tomto konaní na uplatnenie nároku v občianskom súdnom konaní.

V tejto súvislosti odvolateľ k pasívnej legitímácii žalovaného uviedol, že súd prvej inštancie citovaným rozhodnutím Najvyššieho súdu a Ústavného súdu sa otázky aplikácie ust. § 420 ods. 2 OZ netýkajú a nie sú spôsobilé jeho aplikácie v tomto prípade vylúčiť. Pokiaľ by teda konaním žalovaného žalobcovi resp. RM-H škoda vznikla, hmotnoprávnu zodpovednosť v zmysle ust. § 420 ods. 2 OZ nenesie žalovaný, ako fyzická osoba ale právnická osoba v mene ktorej žalovaný konal.

c/ V tomto bode je vytykané súdu prvého stupňa neúplné zistenie skutkového stavu a nesprávne právne posúdenie veci.

Žalovaný vytyka súdu prvej inštancie, že vo vzťahu k výške vzniknutej škody nevykonal prakticky žiadne dokazovanie napriek tomu, že aplikácia § 135 OSP nezbavuje súd prvej inštancie povinnosti riadne vykonať dokazovanie v súlade s ust. § 120 a nasl. OSP. Záver súdu prvej inštancie uvedený na strane 10 zápisnice o pojednávaní vo veci dňa 14. 09. 2015 je nesprávny. Výslovné nepopretie nemôže súd považovať za zhodné skutkové tvrdenie a tiež preto, že zo strany 11 tejto zápisnice vyplýva, že žalovaný poprel zaplatenie sumy 80 074, 25 € z titulu nájomného. Súd prvej inštancie vôbec neskúmal, čo bolo obsahom faktúr, ktorých predmet bol v trestnom konaní súhrnne pre zjednodušenie označený ako „nájomné“, teda či sumou, ktorá bola spoločnosti RR, a.s. zaplatená bolo len nájomné, alebo v tejto sume boli zahrnuté aj ďalšie zložky súvisiace s užívaním predmetných diagnostických nástrojov napr. servisné náklady. Pokiaľ súd prvej inštancie dôvodí, že výška škody 80 074,25 € vyplýva zo znaleckého posudku, potom ide o nepreskúmateľné rozhodnutie, pretože uvedené závery z citovaného znaleckého posudku vôbec nevyplývajú.

d/ V tejto súvislosti vytyka žalovaný súdu nesprávne právne posúdenie veci aj vo vzťahu k vzniku priznaného nároku na náhradu škody. Pri nejasnosti v otázke, ktorý subjekt má byť vlastne obdarovaný žalobca (resp. RM-H) potom nemohlo dôjsť k vzniku darovacej zmluvy (pretože táto je tzv. reálnym kontraktom) v dôsledku neplnenia daru na účet obdarovaného. Následne by nedošlo ani k vzniku nájomnej zmluvy. Jediným oprávneným subjektom domáhať sa čohokoľvek by bola spoločnosť Revomed, s.r.o., ktorá by sa mohla domáhať prípadne vrátenia daru od RR, a.s.. Žalobcovi by teda z nevzniknutých zmlúv nemohlo vzniknúť žiadne právo.

Žalovaný namieta záver súdu prvej inštancie na strane 19 dole a strane 20 hore odôvodnenia, podľa ktorého „skutočnosť tvrdená žalovaným, že na splnenie povinnosti obstaráť diagnostické prístroje nebola stanovená zmluva č. 1 a 2 lehotá zo strany žalobcu dodnes nebol vyzvaný na jej splnenie, však neznamená, že mal právo žiadať za diagnostické prístroje, ktoré nakúpil za sumu poskytnutého daru nájomné, pretože ....žalobcu na plnenie nemal poskytnúť buď vôbec, resp. ak chcel plniť predčasne povinnosť zo zmluvy bez výzvy veriteľa mal tak na základe zmlúv č. 1 a 2 prijať bezodplatne“. Predmetné prístroje však neboli nakúpené za sumu poskytnutého daru, ale boli kúpené na leasing, kde len časť kúpnej ceny bola zaplatená z daru.

e/ V tejto časti sa zaoberá odvolateľ premlčaním nároku na náhradu škody. Poukazuje, že súd nevykonal žiadne ďalšie dokazovanie toho, či nájomná zmluva „podmienená“ zmluvou darovacou bola na sekretariáte žalobcu (resp. RM-H) tak, ako to potvrdila v trestnom konaní svedkyňa Q. a súd prvej inštancie túto otázku posúdil len na základe tvrdenia žalobcu. Súd prvej inštancie pochybil aj v otázke dĺžky a začiatku plynutia premlčacej doby.

Vzhľadom na závery o tom, že „pokiaľ žalobca (resp. poškodený subjekt) dodnes nemá nárok na bezplatné poskytnutie diagnostických prístrojov od Revúckej rozvojovej, a.s., pretože ju o to v zmysle § 563 Občianskeho zákonníka nepožiadala, potom žalovaný nemohol dodnes porušiť všeobecnú prevenčnú povinnosť v zmysle ust. § 415 Občianskeho zákonníka a spôsobiť tak žalobcovi (resp. poškodenému subjektu) škodu vo výške 80 074 ,25 €“, sa nemôže jednať ani o prípad úmyselne spôsobenej škody, kedy je premlčacia doba 10 rokov, ale akýkoľvek majetkový nárok žalobcu by sa premlčieval vo všeobecnej objektívnej trojročnej premlčacej dobe. Navyše začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby by bolo potrebné počítvať od vedomosti „poškodeného“.

f/ Odvolateľ poukazuje na odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ OSP podľa ktorého došlo v konaní k vadám uvedeným v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. h/. Súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu.

Odvolateľ opätovne poukazuje na vytrhnuté časti z textu rozsudku súdu prvej inštancie zo stany 11 a 12 odvolateľ poukazuje na § 2 ods. 1 Trestného zákona. Tvrdí, že v čase, kedy sa mal žalovaný dopustiť spáchania trestného činu, bol účinný iný trestný zákon, ktorý obsahoval skutkovú podstatu trestného činu podvodu v ust. § 250. Tento trestný zákon vymedzuje rozpätie trestnej sadzby za trestný čin podvodu pri spôsobení značenej škody na 2 až 8 rokov. Trestný zákon použitý súdom prvej inštancie vymedzuje rozpätie trestnej sadzby za trestný čin účinný v roku 2005. Z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie rozhodnutie založil na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutkového stavu a v rozpore s princípmi časovej pôsobnosti trestných zákonov použil ustanovenia prísnejšieho trestného zákona.

Žalovaný záverom žiadal rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

9.

Žalobca sa k podanému odvolaniu vyjadril. Uviedol, že vykonané dokazovanie pred prvostupňovým súdom považuje za dostatočné. Poukázal na zápisnicu o pojednávaní zo dňa 14. 09. 2015 strana 10 a 12. Žalovaným navrhnuté dôkazy týkajúce sa aktívnej vecnej legitimácie žalobcu považuje za bezpredmetné, nakoľko žalovaný pokiaľ spochybňuje právne nástupníctvo žalobcu, mohol sa s tým obrátiť na súd v rámci správneho súdnictva o vyriešenie tejto otázky. Dosiaľ tak neurobil. Žalobca bol zaregistrovaný rozhodnutím Obvodného úradu Banská Bystrica č. OBÚ-BB-VS 2-2011/06882-00002 zo dňa 29. 07. 2011 a Revúcka medicínsko-humanitná n.o. bola vymazaná rozhodnutím Obvodného úradu Banská Bystrica č. OBÚ-VS2-2011/07275-2 zo dňa 13. 09. 2011.

Žalovaný vyššie uvedené rozhodnutia ani zmluvu nenapadol ani pred správnym orgánom, ani pred súdnym orgánom.

Vypočutie žalovaného nepovažuje žalobca za relevantné v tejto veci, nakoľko žalovaný sa zúčastnil konania prostredníctvom svojho právneho zástupcu a vychádzalo sa v tejto veci z trestného spisu 7T 59/2012, kde bol v tejto veci dostatočne vypočutý. To isté sa týka aj ostatných osôb navrhovaným žalovaným. Ostatné dôkazy boli vykonané v trestnom konaní, nie je potrebné vykonávať ich duplicitne. To by bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti.

Žalobca opätovne poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 1 Obdo 41/2011 zo dňa 17. 05. 2012 ako aj nález Ústavného súdu SR sp. zn. 1 ÚS 269/2011-55 zo dňa 23. 11. 2011 v zmysle ktorého si ústavne súladný výklad ustanovenia § 135 ods. 1 vyžaduje, aby súdy zúčastnené na rozhodovaní o veci náhrady škody boli viazané odcudzujúcim rozsudkom trestného súdu vo vzťahu ku všetkým skutočnostiam, ktoré boli podmienkou odsúdenia a trestným súdom zistené. Nerešpektovanie záverov právoplatného trestného rozsudku je v rozpore s princípmi právnej istoty. Jedným zo zákonných znakov zločinu podvodu, pre ktoré bol žalovaný právoplatne odsúdený, spôsobenie škody inému. Otázka trestnej zodpovednosti a z toho vyplývajúcej zodpovednosti žalovaného za škodu je právoplatne vyriešená a súd sa v zmysle § 135 ods. 1 OSP nemôže od vyriešenia týchto otázok odchyliť a musí z nich vychádzať.

K nedostatku aktívnej vecnej legitímácie. Tak ako bolo vyššie uvedené Nemocnica s poliklinikou n.o. Revúca bola zaregistrovaná rozhodnutím Obvodného úradu Banská Bystrica č. OBÚ-BB-VS2/2011-06882-00002 z dňa 29. 07. 2011 a Revúcka medicínsko humanitná, n.o. bola vymazaná rozhodnutím Obvodného úradu Banská Bystrica č. OBÚ-BB-VS 2011/07275-2 zo dňa 13. 09. 2011. Žalobca (Nemocnica s poliklinikou n.o. Revúca sa zlúčil s Revúckou medicínskou humanitnou n.o. zmluvou o zlúčení neziskových organizácii. K tvrdeniam o neúplnom zistení skutkového stavu a nesprávnom právnom posúdení veci žalobca opätovne poukázal, že žalovaný bol v trestnom konaní odsúdený za zločin podvodu a bola mu týmto uložená povinnosť nahradiť spôsobenú škodu poškodenému t.j. žalobcovi a poškodený bol odkázaný s uplatneným nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Rozsudok Okresného súdu Revúca bol potvrdený uznesením Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 25. 02. 2015 v celom rozsahu. V trestnom rozsudku súd konštatuje, že žalovaný spôsobil žalobcovi priamu majetkovú škodu vo výške 80 074,25 € a uložil žalovanému povinnosť nahradiť spôsobenú škodu. Priama majetková škoda vyplýva z dokazovania trestnom konaní.

Žalobca vyjadril aj svoje stanovisko k úvahám žalovaného k premlčaniu nároku na náhradu škody. Tu zdôraznil, že objektívna premlčacia doba je 10 ročná, pretože zločin podvodu je úmyselný trestný čin, teda škoda bola spôsobená úmyselne. Z čl. II Zmluvy o poskytnutí finančného daru zo dňa 25. 05. 2005 vyplýva, že: „obdarovaný je povinný použiť poskytnutý sponzorský dar uvedený v čl. I., bod I (3 000 000,- Sk) tejto zmluvy na obstaranie diagnostických prístrojov pre Revúcku medicínsko-humanitnú neziskovú organizáciu Revúca" a čl. VI. bod 2 nájomnej zmluvy č. NZ 0105-2005 zo dňa 25. 05. 2005: „nájomca sa zaväzuje prostredníctvom zakladateľa a to Revúca rozvojová, a.s., Murárska č. 2, 050 01 Revúca, IČO: 36 622 699 nemocnici poskytnúť sponzorský dar vo výške 3 000 000,- Sk. Na základe zmluvy uzavretej a účinnej v deň podpisu tejto zmluvy". To znamená, že sumu 3 000 000,- Sk mala Revúcka rozvojová a.s., v mene ktorej konal t.č. žalovaný, použiť na obstaranie diagnostických prístrojov, ktoré ako sponzorský dar mala poskytnúť žalobcovi bezplatne. Nájomné zmluvy boli uzavreté dňa 02. 08. 2005 a 02. 01. 2006 a nájomné bolo platené od októbra 2005. To znamená, že objektívna lehota začala plynúť od prvého zaplatenia nájomného (október 2005). Žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody dňa 19. 04. 2012 v súlade s § 46 ods. 3 Trestného poriadku v trestnom konaní a riadne pokračoval a následne po právoplatnom ukončení trestnej veci podal žalobu o náhradu škody spôsobenej trestným činom a v trestnom konaní riadne pokračuje objektívna premlčacia doba teda spočíva od 19. 04. 2012. Subjektívna premlčacia doba začala plynúť odo dňa, kedy sa poškodený dozvedel o škode a kto za ňu zodpovedá. Ing. XXXX, K. ako štatutárny orgán žalobcu, sa dozvedela dňa 19. 04. (zápisnica o výsluchu svedka - poškodeného zo dňa 19. 04. 2012, že za škodu zodpovedá priamo žalovaný). Do stretnutia s obchodným zástupcom spoločnosti REVOMED, s.r.o. pánom P. nemala vedomosť o zmluve o poskytnutí finančného daru a nájomnej zmluve, pretože sa v priestoroch žalobcu nenachádzali a mali ich k dispozícii len žalovaní. Deň 19. 04 2012 je preto rozhodujúci pre začiatok plynutia subjektívnej, premlčacej doby. V tento deň si zároveň žalobca uplatnil nárok na náhradu škody v zmysle § 46 ods. 3 Trestného poriadku.

Žalovaný sa nepriamo aj odvoláva na podanie dovolania, ktoré podal v trestnej veci ako mimoriadneho oprávneného prostriedku. V prípade úspešného dovolania má žalovaný právo podať návrh na obnovu konania. Z doterajšieho správania žalovaného nevyplýva snaha o racionálne a hospodárne konanie (trestné aj civilné).

Žalobca preto navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť.

10.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu ustanovenom § 380 ods. 1 a 2 CSP bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a rozsudok, súdu prvej inštancie potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vo výroku vecne správne.

V danej veci odvolací súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by spochybňovali správnosť rozsudku súdu prvej inštancie. Z obsahu spisu vyplýva, že procesný súd správne postupoval, keď rozhodol v zmysle enunciatu rozsudku. Dôvody, pre ktoré tak urobil, okresný súd správne a podrobne rozobral v odôvodnení svojho rozsudku. S týmito dôvodmi sa v celom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Podľa ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11.

K jednotlivým námietkam žalovaného v odvolaní odvolací súd stručne dodáva. Odvolateľ namieta, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože žalovaný nebol vypočutý na ustálenie výšky spôsobenej škody.

Za odňatie možnosti konať pred súdom nemožno považovať nevyhovenie každému, alebo akémukoľvek návrhu účastníka na vykonanie určitého dôkazu.

Procesný súd vo svojom rozhodnutí jednoznačne zrozumiteľne odôvodnil, prečo nepovažoval za potrebné vypočuť žalovaného na otázku vzniku a resp. ustálenia výšky spôsobenej škody. Zrozumiteľne súd uviedol prečo bola ustálená výška škody v sume, v ktorej bol zaviazaný žalovaný na náhradu a opakovane súd zdôraznil, že vychádzal z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR ako aj Ústavného súdu SR.

Súd nemusí vykonať každý navrhovaný tzv. dôkaz, ktorý účastník navrhuje a sám posúdi, či je potrebné takýto dôkaz vykonať, alebo nie.

Nevykonanie návrhu právneho zástupcu žalovaného na výsluch žalovaného v tomto smere procesný súd zrozumiteľne odôvodnil. Z odôvodnenia vyplýva okrem iného záver, že samotný výsluch žalovaného by nemohol relevantne a kvalifikovane prispieť k určeniu výšky spôsobenej škody vzhľadom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR.

Pokiaľ v tejto časti vytyka súdu nepreskúmateľnosť rozhodnutia a ak v ďalšej časti odvolania jeho nezrozumiteľnosť, tak odvolací súd opätovne, ako už vo viacerých rozhodnutiach uverejnených aj na webovej stránke krajského súdu, zdôrazňuje. Sudca predsa neodôvodňuje písomné vyhotovenie vydaného rozsudku z dôvodu, aby tento rozsudok nebol zrušený odvolacím súdom, prípadne aby presvedčil účastníkov, eventuálne ďalšie osoby, ktorým sa rozsudok dostane do ruky. Sudca verejne vyhlási rozsudok a v písomnom vyhotovení má podľa zákona vylážiť všetky právne relevantné skutočnosti tak, aby v konečnom dôsledku bol rozsudok presvedčivý. Nie, aby rozsudok bol presvedčivý pre účastníkov, jeho potenciálnych „čitateľov“, ale jednoducho aby bol jasný, zrozumiteľný a presvedčivý. Odvolací súd za takýto jasný zrozumiteľný a presvedčivý rozsudok okresného súdu považuje. Nemôže byť argumentom pre zrušenie napadnutého rozhodnutia tvrdenie účastníka o tom, že rozsudok súdu je nepresvedčivý bez ďalšej argumentácie, alebo že mu neporozumel. O tom, či rozsudok je zrozumiteľný a presvedčivý nemôže byť rozhodované na základe stanoviska odvolateľa, ale na základe všeobecných širších súvislostí, ktoré treba brať do úvahy pri skúmaní zrozumiteľnosti z hľadiska väčšiny populácie.

Odvolanie žalovaného sa dotýka aj otázky legitímácie účastníkov v konaní, pričom je zrejmé, že opakuje už v priebehu konania tvrdené skutočnosti. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za dostatočné podklady pre rozhodnutie o legitímácii závery trestného súdu, ktorý v právoplatnom rozsudku jednoznačne konštatoval kto je poškodený (bol ním žalovaný a tohto odkázal na konanie vo veciach občiansko-právnych. Ak by trestný súd nebol skúmal otázku aktívnej legitímácie, nemohol niekoho považovať za poškodeného a ako takého ho odkazovať na konanie pred občiansko-právnym súdom.

Vyžadovať od okresného súdu rozoberanie otázky, kto mal byť obdarovaný z hľadiska tvrdení žalovaného, nerieši otázku zodpovednosti za spôsobenie škody spáchaním trestného činu. Táto otázka bola vyriešená právoplatne skončeným trestným konaním.

Žalovaný namieta aj neúplné zistenie skutkového stavu a nesprávne právne posúdenie veci. Tu postačí dodať, že skutkové zistenia súdu prvej inštancie považuje aj odvolací súd za dostatočné a nedospel k záveru, že by právne posúdenie súdu prvého stupňa bolo nesprávne. V tejto súvislosti možno dodať, že pokiaľ by chcel odvolací súd prehodnocovať právne posúdenie inak než to urobil súd prvej inštancie, musel by doplniť dokazovanie a to dôkazmi, ktoré by pre takého iné posúdenie veci boli potrebné, ale zodpovedali by aj zámerom preukázania materiálnej pravdy. Žalovaný však žiadne ďalšie dôkazy nenavrhol.

Pokiaľ žalovaný v odvolaní prehodnocuje otázku plynutia premlčacej lehoty treba uviesť, že v tejto časti odvolania iba polemizuje so závermi súdu prvej inštancie a vyslovuje iný právny záver než vyslovil súd prvej inštancie.

Iný právny náhľad na súdenú vec (a to sa týka aj predchádzajúcej časti dôvodov rozsudku krajského súdu), nie je dôvodom na zrušenie, alebo zmenu rozsudku preskúmaného odvolacím súdom. Aby mohlo dôjsť k situácii, ku ktorej odvolanie smeruje (teda k zrušeniu, alebo k zmene rozsudku súdu prvej inštancie) muselo by právne posúdenie súdu prvého stupňa byť arbitrárne (svojvoľné), nesprávne a zjavne nesledujúce rámec právnej úpravy.

V otázke premlčania nároku ponúka odvolateľ svoje právne závery, ktoré však nevychádzajú zo zisteného skutkového stavu.

Žalovaný odôvodňoval odvolanie aj ustanovením § 205 ods. 1 písm. a/ OSP, kde výslovne uvádza, že: „z uvedeného vyplýva, že prvostupňový súd rozhodnutie založil na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku v rozpore s princípmi časovej pôsobnosti trestných zákonov použil ustanovenia prísnejšieho trestného zákona“.

Otázka posúdenia trestného činu však patrila do kompetencie trestného súdu.

V tejto súvislosti postačí poukázať na ust. § 135 ods. 1 tretia veta OSP a následne § 193 CSP.

12.

Možno zhrnúť, že odvolanie vytrháva z textu rozsudku súdu prvého stupňa určité časti, s ktorými potom polemizuje, alebo tvrdí, že niečo mu odporujú. Samotné časti rozsudku súdu nie sú však komplexným odôvodnením rozsudku súdu. Sú skutočnosťami iba „kamenkami mozaiky“, ktoré tvoria celok odôvodnenia rozsudku ako takého.

13.

Podľa ust. § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacieho konanie.

Podľa ust. § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa ods. 2 citovaného § o výške náhrady trov konania súd rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

Z ust. § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Nakoľko v odvolacom konaní bol plne úspešný žalobca bola mu zo strany odvolacieho súdu priznaná náhrada trov konania v rozsahu 100%.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

V Banskej Bystrici dňa 09. 08. 2016